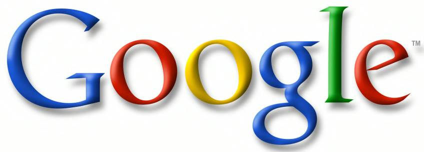

Oehlenschlägers

Tragødier.

Niende Binds første Hefte.

Kiøbenhavn 1842.

Paa Forfatterens Forlag,

trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker,

Badstuestræde Nr. 124.

Dina.

(1841).

Kong Frederik den Tredie af Danmark.
Corfitz Ulfeld, Rigshofmester.
Eleonora Christina, hans Frue.
Walter, Geheimeraad og Oberst.
Hofmarsken Lars Lykke.
Dr. Theol. Hennings.
Dr. Med. Otho Sperling.
Dina Vinhofer, en ung Pige.
Rudolf, hendes Broder.
Johanna, hans Kone.
Lille Dina, deres Barn.
Otho Krag, Slotsherre.
Paul Gephard, gammel Muursvend.
En Gartner.
En Fangefoged.
En Page.
En Tiener.

Første Handling.

Værelse i Ulfelds Pallads.

Ulfeld i Slaabrok. Dr. **Hennings.**

(De sidde ved et Bord med en Foliant.)

Hennings (reiser sig).

Jeg takker Jer ydmygeligst, Herr Greve!
Og tilstaaer, at jeg næsten skammer mig
Ved, som en Mand af Faget, som en Lærd,
At undervises i det græske Sprog
Af Danmarks Rigshofmester. Men — det veed man —
For Corfitz Ulfeld er der Intet tungt,
Og næsten Intet, troer jeg, ubekiendt;
Den babyloniske Forvirring, da
Man talde vildt i Munden paa hinanden,
Hver i sit Tungemaal, har ingen Virkning
Paa Eder havt; thi hvert et Sprog, Herr Corfitz!
Er Eders Modersmaal. I kan dem alle.

Ulfeld.

At kunne mange Sprog, Herr Doctor Hennings!
Dertil udfordres tidlig Skolegang

En god Hukommelse, samt nogen Flid;
Men vidner ei om nogen stor Forstand.
Det forekommer mig omtrent, Herr Hennings!
Som godt at spille Skak. Thi jeg har seet
De største Dummerjahner spille ganske
Fortræffligt Skak og kunne mange Sprog.

Hennings.

Sandt nok! Det ei beviser just endnu
Et stort Genie og nogen kraftig Aand;
Men er dog godt. Det er en dygtig Grund
At bygge paa.

Ulfeld.

Jeg maa modsige Jer!
Thi Grunden har alt Aanden i sig selv,
Hvis den har nogen. Kunne mange Sprog,
Er ei engang at eie stort Forraad
Af Bygningstømmer. Nei! men det er Penge,
Courante Penge, som man skaffer sig,
Og som man med en god Oeconomie
Kan kiøbe Meget for.

Hennings.

Saa takker jeg
Ærbødigst da for Hiælpen, for den Agt
Og den Bevaagenhed I viser mig!

Ulfeld.

Den er fortient. Og vær ei hiertegreben,
Fordi Lars Lykke viste Jer Foragt,
Og lod Jer staae en Timestid og vente
I Forgemakket blandt hans Tienere.
Det er en Dosmer, han har Intet lært,
Og derfor veed han ei at giøre Forskiel
Paa sieldne, lærde Mænd og Almuesfolk.
Det var en Feil ved Reformationen,
At Geistligheden tabt har i sin Agt.

I veed, jeg er en ivrig Adelsmand,
Og viger ei en Fodbred fra min Ret;
Men Geistligheden — den har ogsaa Ret!
En Ret vel hævdet i Aarhundreder
Som Adelens. Den høie Ridderære,
Samt Statens Roer tilhøre Adelen;
Men Lærd og Præst og Kunstner kan en Borger
Med Hæder være. Dengang Ridderskabet
Stod høiest i sin Flor, lød det en Præst,
Der stundom først var fattig Tiggermunk.
Det kommer ikke Slægten ved. Sin Slægt
Kan Borgeren ei adle med sit Hverv.
Aarhundreder maae adle Blod, som Rhinskviin;
Men Hvo der nægter Jer personlig Agt,
Som er fortient, fortiener selv Foragt.

Hennings
(tager Folianten).

Jeg takker Eder for den gode Mening
Om mig og om min Stand, og for den Hiælp,
Som I har ydet mig.

Ulfeld
(bliver siddende i Lænestolen og siger venligt).

Guds Fred, Herr Hennings!

(Dr. Hennings gaaer langsomt gravitetisk bort og møder i Døren hilsende Lægen Dr. Otho Sperling, der kommer meget hurtig.)

Sperling
(bukkende, med Lune).

Jeg kommer underdanigst, Herr Hofmester!
At see til Eders ene, venstre Been,
Som ikke fattes noget.

Ulfeld (leer).

Sperling! Giør
I mig til Hest med tvende venstre Been?

Sperling.
Det var en Lapsus linguæ, naadig Herre!
Dog — I har Ret! En Doctor loquens bør
Udtrykke sig præcist i daglig Tale,
For ei at vænne sig til Skiødesløshed
Paa Lærerstolen. Altsaa — classisk talt —
Hvordan befinder sig Jert ene Been?

Ulfeld.
Tvetydighed endnu bestandig! Men
En Doctor vænnes til Tvetydighed,
Som fordum stid det Delphiske Orakel;
Den Form er netop god, naar man skal spaae.

Sperling.
Det glæder mig at finde Jer saa lystig.

Ulfeld.
Der har maaskee dog Psychologen stærkt
Forregnet sig. — Har I ei mærket tidt,
At Overgivenhed er Mismods Søster,
Og vidner om et mørkt, uroligt Sind? —
See nu mit Been!

Sperling
(blotter det, trækker paa Skuldrene og siger):
Det fattes ingenting!

Ulfeld.
Den Byld, jeg havde der, som I curerte,
Da jeg som Brudgom maatte vente lidt,
Før jeg var værdig til at byde Christian
Den Fierdes Datter, Frøken Leonore,
Min Haand, — maa ikke være ret cureert.

Sperling.
Den er cureert. Men mulig trykker Eder
En anden Byld, som jeg kan ei curere,
Men som der hører større Doctor til.

Ulfeld.

Jeg vil ei volde Jer Uleilighed,
Dog — hvis det skulde giøres nødigt, maae
I give mig Attest paa, at mit Been
Ei skikket er at bære mig til Hove.

Sperling.

Hvis det behøves, faaer jeg vel.

Ulfeld.

Fortæl nu
Lidt Nyt, der kan adsprede mig. En Doctor
Og en Barbeer, der har saamegen Lighed
I andre Ting, maae Begge bringe Nyt.
De komme rundtomkring i mange Huse
Fra tidlig Morgenstund, og høre Meget,
Hvad siden da — udpyntet med lidt Kunst,
Kan more mange stakkels Patienter
Og muntre Sindet. Jeg har ladt mig sige,
At Munterhed er bedste Medicin.

Sperling.

Jeg er ei stemt just til at muntre Nogen,
Thi jeg har nylig ærgret mig.

Ulfeld.

Hvorover?

Sperling.

Hvorover? Over Peder Bogensen.
Han kalder mig distrait. Distraction
Er for en Doctor en afsky'lig Feil!
Men jeg er ei distrait, fordi jeg stundum
— Og just fordi jeg har saamange Ting
Af Vigtighed i Hov'det, — glemmer Smaating.

Ulfeld.

Hvad glemte da I der?

Sperling.

At ta'e min Hat,
Da jeg gik bort. Ifald jeg havde glemt
Mit Hoved, — det vil sige, hvis jeg glemte
Besindigheden, hvor jeg skulde handle,
Var det en anden Sag. Men glemme Hatten!
Jeg nys har faaet mig en ny Paryk,
Som er for varm; der hiemme gaaer jeg altid
Med skaldet Hoved; — men naar jeg er ude
Med den formaledidede Paryk,
Mig tykkes tidt at jeg har Hatten paa.

Ulfeld.

Saa tag den af og giør Jer her commode!
Vi er jo gamle Venner.

Sperling.

Spøg aparte!
Jeg kommer fra et Sted, hvor ei, desværre,
Der vanked Spøg. Gud hiælp os! Nei, det var
En Sag af altfor stor Alvorlighed. —
Jeg kommer fra en gammel, gyselig
Giftblanderske. — See her er Flasken, Herre!

(Tager en sleben lille Flaske frem.)

Vi har forseglet den, som den er fundet,
Og som det medicinske Facultet
Har undersøgt. — Det er dog skrækkeligt,
Hvor Sligt ta'er overhaand. Den Synd, den Ondskab,
Der gaaer i Svang i Rom, Italien,
Hidplantes strax. Viindruer, Apelsiner —
De kan ei trives her; men Synd og Ondskab,
Fra Syd — de finde snart en frugtbar Grund.

(Han sætter den hen paa Kaminranden.)

Jeg vil ei giøre Jer, som alt er trist,
Meer trist med slige Ting. Jeg bringer Eder
Langt bedre Sager, mere morsomme.

See her er Ærtser! Sølv fra Norges Bierg;
Og her er nogle sieldne Planter, Herre!
Til Eders Cabinet, som jeg bestyrer.
Jeg skal nok bringe Sagerne derhen.

(Han lægger det paa Bordet.)

Ulfeld
(Tager Ærtsen og betragter den).

En deilig Ærts! Vist rig er denne Grube.
Der har I ogsaa været, Sperling! Mindes
I vel, dengang I vandt Jens Bielkes Hierte,
Statholderens, med Spil paa Clavcinbal?

Sperling.

Ja jeg blev Spillemester for hans Datter.

Ulfeld.

Men Juel fraraadte Jer at gaae til Throndhiem,
Fordi Folk der, naar de er syge, selv
Curere sig med stærkt Rostokerøl,
Med gammel Miød og friske Multebær.
Ja ja! Der stifted vi vort Ungdomsvenskab.

(Lægger Ærtsen hen og tager en af Planterne.)

Hvad har I der for Planter?

Sperling.

Ogsaa norske.
Jeg saae dem da jeg var der, fik dem nu først.
En Birk, som kryber langs ad Jorden. Jeg
Har kaldt den: Chamæ betulam repentem
Norvegicam.

Ulfeld
(betragter Planten og lægger den paa Bordet igien).

Erindrer I, dengang
Paa Rosenborg Kong Christian den Fierde
Bød Jer til Taffels paa min Anbefaling?
Men Jørgen Vind blev vred, da salig Kongen

Kun talede med Jer og ei med ham.
Fra Haugen hented han en Haandfuld Nælder,
Med Handsker paa, bad Jer benævne dem.
I svared: Eders Handsker veed alt Navnet;
Men Brændenælden brænder ikke mig.
Naar kun man griber rask om saadant Ukrud,
Saa mister det sin skadelige Kraft.
Da loe Kong Christian, saa Salen rysted,
Og raabte: Jørgen! kom igien og spas!
Han greb Dig hardt, Du brænder ikke ham.

Sperling.

I forekommer mig som stolten Ørn,
Der lægger Mærke til en Spurv, som hopper.
Vil I ei ogsaa rose mig for Flid
I Padua? I, som har været med
At slutte Fredstractater, Alliancer
Med Axel Oxenstierner, Mazariner?

Ulfeld.

Jeg faaer kun liden Tak for Tienester,
Jeg viste Fædrelandet.

Sperling.

Hvad der er
For Stort, misundes. I kan speile Jer
I Tycho Brahe.

Ulfeld.

Nei, min gamle Ven!
Det Speil ei duer, har en daarlig Ramme.

Sperling.

Var Tycho ei en Viis?

Ulfeld.

I Stiernetydning,
Men Daare dog paa Jorden. Hvordan kan
Man fægte, gifte sig og døe som han?

Sperling (afsides).
Han er misundelig paa Ligemænd.
Det er en Feil; men vi har Alle Feil.
(Høit)
Tilgiv mig, naadig Herre! Tycho Brahe
Var dog en stor Mand.

Ulfeld.
Der med samt sin Storhed,
Haardnakket stred imod Copernicus,
Forud indtaget af sit Hiernespind;
Fordi han havde læst, at Sol stod stil'
I Gibeon, og Maanen — hvor det var —
I Ajalon.

Sperling.
Tilgiv mig! Tycho Brahe
Var dog en stor Mand. Dette Hiernespind
Var troet i flere tusind Aar, og Biblen
Gav Tycho Medhold. Tycho Brahe var
En stor Mand; ikke blot som Astronom,
Men som Mechanicus og Physicus.
Og hvis ei Avind og Misundelsen
Ham havde drevet bort, saa havde snart
Vort lille Hveen i Danmark overgaaet
Det store Storbritannien. Ligesom —
Hvis Ulfeld maatte raade — Kiøbenhavn
Fordunkle vilde London og Paris.

Ulfeld.
I klapper, efter Skik, mig venligt paa
Den ene Kind og slaaer mig paa den anden.
Men ligemeget! Jeg forlanger ei,
At Vennen blot mig snakker efter Munden.
Der kommer Frøken Leonore. Hun
Vil ei forsvare Tycho Brahe, tro mig!
Hun holder med sin Fader.

Eleonora Christine,
(som er kommen ind og har hørt Ulfelds sidste Ord, siger venligt):

Corfitz Ulfeld!
Du holder ikke med ham, hvis Du roser
En Ungdomsdaad, hvortil man ham forførte,
Men som den modne Konge tidt fortrød.

Ulfeld.

See saa! Der fik han Medhold.

Eleonora (til Sperling).

Hvordan lever
Jer Hustru? Eders Børn?

Sperling.

Godt, ædle Frue!
De gaae i Skole, de velsigne Jer,
Som overtaled deres blinde Fader
At bringe bort dem fra den Bondeby,
Hvor de var voxet op som andet Ukrud. —
Hvordan befinder sig Jer Arm?

Eleonora.

Den er
Alt lægt, og Ulfelds med.

Sperling
(slaaer sig for Panden).

Ak, det er sandt,
Jeg reent har glemt at spørge til Jer Arm.

Ulfeld (leer).

Af lutter Iver for mit ene Been.
Jo — den er ogsaa lægt.

Sperling.

Et selsomt Indfald,
At lade Blodet gaae ved Transfusion
Fra Eders Aare hen i hendes Aare.

Ulfeld.

Blot nogle Draaber Blod, hvad siger det?
Det var ei mit, det var min Dames Indfald.
En Ridder underkaster sig sin Dame,
Selv da, naar han er vorden Ægtemand.

Sperling.

I har ei mærket Følger? Jeg tilstaaer,
Jeg giorde det ei gierne.

Eleonora (sværmerisk).

Det ei skader!
Nei, det vil gavne; thi det sætter mig
Uskilt i nær Forbindelse med Den,
Som er mig Alt. Der komme vil en Tid
Maaskee, da man adskiller os paa Jorden;
Men om end Rummet med sin Kæmpearm
Os kaster tusind Mile fra hinanden,
Skal vi dog føle Sympathie og Nærhed.

Ulfeld
(griber hendes Haand).

Med Hiertet? O min kiære Leonora,
Dertil behøve vi ei Lægens Hiælp.

Eleonora.

Ja! Hiertet er for Evigheden! — Men
(Peger paa sin Arm)
Paa dette Sted, hvor vores Blod blev blandet,
Skal en Fornemmelse forkynde, Corfitz!
Naar Døden skiller os i Tiden ad.

Ulfeld
(sagte til Sperling).

Lad hende sværme! Det er smukt og qvindligt.
Berøv ei med Forstandens Fingergnidning
Violens Blad sin Skiønhed og sin Duft!

Tieneren kommer og melder:
Hofmarsken Herr Lars Lykke vilde gierne —

Ulfeld.

Siig, jeg er syg!

Tieneren.

Han kommer fra Monarken.

Ulfeld.

Det er en anden Sag. Saa luk ham ind!

Sperling.

Der Tausend! Saa maa jeg jo før jo heller
Afsted med alle mine Siebensacher!

(Han putter Ærtserne og Planterne i Lommen; men glemmer Flasken paa Kaminen.)

Eleonora.

Ifald I ei vil møde ham, Herr Doctor!
Saa gaae I kun ad denne Vei med mig.

(Eleonora og Sperling gaae ind i Sideværelset. Ulfeld giver Tieneren et Vink, som aabner Døren i Baggrunden for Hofmarsken.)

Ulfeld (bliver siddende).

Velkommen, Ridder Lykke! Megen Ære!
I seer til mig, imens jeg skranter end.

Lykke.

Ja dertil vilde Venskab drive mig,
Hvis ikke Pligten drev end stærkere.

Ulfeld (smilende).

Saa driver Eder ikke Venskabs Pligt?

Lykke (forlegen).

Jo netop den. Just den!

Ulfeld.

Kort sagt — I drives!

Og ligegyldigt er det mig, forresten,
I hvilket Driveri den smukke Blomst,
Som her I rækker mig, er klækket ud.

Lykke.

Jeg kommer fra Hans Majestæt. Vil sige:
Jeg kommer ikke fra Hans Majestæt
I streng Forstand, jeg kommer fra mig selv.
Et Vink — et Venskabsraad. Forstaae mig ret!
En Ting der burde meldes Jer sub Rosa.

Ulfeld (leer).

Nu — bedre Rose kan man ikke vælge.

Lykke.

Bestandig munter, altid spøgefuld!

Ulfeld.

Ja hvorfor skal jeg ikke være munter?

Lykke.

Der har I Ret; I er en Philosoph,
Som ikke lader Jer decontenancere.
Og hvad jeg har at sige, kan desuden
En Adelsmand, med slig Forstand som Eders,
Ei krænkes over, ei bedrøves over.
Men der er Noget til i denne Verden,
Som kaldes Etiquette; — den er dybt
Rodfæstet i Naturen; — Staten slet
Bestaaer kun uden den, — og den maa følges.

Ulfeld.

Jeg har stor Ærefrygt for Etiquetten,
En Menuet, som intet andet Dyr
End Mennesket kan dandse.

Lykke.

Spot ei Dandsen!

Den hører til en god Opdragelse.

Ulfeld.

Men vi beskiæmmes dog af Katte, Høns,
Som gaae paa Tæer uden Dandsemester.

Lykke.

Til Sagen, hvis I gunstigt det tillader!

Ulfeld.

Tal, Ridder Lykke!

Lykke.

Kongen — Dronningen —
Har megen Agt for den høisalig Kong
Christian den Fierdes Børn, stor Godhed for dem;
Men da de kiære, kongelige Børn
Er af et morganatiskt Ægteskab,
(Vil sige: Ægteskab til venstre Haand)
Ei med en Fyrstedatter, men en Frøken,
Som andre Ridderfrøkner, — mener man —
De kiære Børn herefterdags vel kunde,
Som andre Hoffets Damer, Hoffets Herrer,
Staae af ved Porten, udenfor ved Slottet,
Og ikke kiøre meer paa Gaarden ind;
En Ret og en Udmærkelse, som blot
Tilkommer Kongehuset; Kongehuset
I streng Forstand.

Ulfeld.

Jeg takker, Ridder Lykke!
Ei blot med streng, men med en god Forstand
Har I fra Hoffet røgtet Eders Ærind.

Lykke.

Jeg beder Eder ei at misforstaae mig!
Jeg kommer ei qua Marskal, men qua Ven,
At give Jer et provisorisk Vink.

Ulfeld.

Det Vink er godt og jeg benytter det.
Naar min Upasselighed mig tillader

At giøre min Opvartning, kommer jeg
Og holder udenfor ved Slottets Port,
Før det forbydes mig.

Lykke.

Det er ei sagt,
At det forbydes Jer, det er ei sagt;
Det kunde skee, og som Jer gode Ven
Jeg varer Jer i Tide.

Ulfeld.

Mange Tak!
I Nøden skal man kiende sande Venner.

Lykke
(bukker idet han gaaer).

Mon cher Ami! à revoir.

Ulfeld.

Adieu!

Lykke
(afsides, idet han gaaer).

Fordømt! jeg havde haabet, at han skulde
Forløbet sig. Han fandt sig dog deri
Med mere Fatning, end jeg havde ventet.
(Gaaer.)

Ulfeld (ene).

„Allhier agirt der Pikelhering" staaer
Der i de gamle tydske Sørgespil,
Som tidt begynde med en lille Farce.

Tieneren (melder igien).

Herr Greve! Oberst Walter, kongelig
Geheimeraad, forlanger Audients.
Han bringer Budskab fra Hans Majestæt.

Ulfeld.

Jeg er beredt, at høre Kongens Bud.
(Tieneren gaaer.)
Ha, sagde jeg det ei? Nu giælder det

For Alvor. Jeg har aldrig seet ham før.
Hvi sender Kongen mig min Avindsmand?

Walter kommer, (**Ulfeld** bliver siddende i Lænestolen og hilser fornemt).

Walter.

Herr Rigshofmester! — tilgiv, at jeg her
Ei siger „Greve". Keiseren har givet
Jer Grevetitlen; men jeg kommer fra
Hans Majestæt i Kongens Ærinde,
Og bruger Titlen, som han skiænkte Jer.

Ulfeld (smilende).

Særdeles smigrende. Der voxe Titler
Som Blade jo paa Træer; en Rigshofmester
Er mere sielden; ja saa sielden, Herre!
At selv jeg neppe troer, jeg er det ret.
Saameget er da idetmindste vist:
Jeg intet Rige har at hovmestrere.
Derfor tilkommer egentlig slig Titel
Mig heller ikke. Kald mig bare Ulfeld!
Det er et gammelt Navn, som jeg har Hævd paa,
Som hverken Konger eller Keisere
Har skiænket mig — og kan berøve mig.

(Med Foragt)

I hedder Walter?

Walter
(med Fatning).

Ja! Men dette Navn
Er ikke gammelt, skriver ikke sig
Fra Paradis, hvor al den ældste Slægt
Af Adam, af Stamfaderen fik Navne.
Af Fødsel er jeg borgerlig. Jeg takker
Min Kaarde for min Lykke. Da de Svenske
Beleired Rendsborg, var jeg Commandant.

Man fandt, at Byen skyldte for en Deel
Min Tapperhed sin Redning. Jeg blev Oberst.
Hans Majestæt har naadigst skiænket mig
Opmærksomhed. Han fandt, jeg kunde tiene
Ham ikke blot med Haanden, men med Hoved,
Og kaared mig til sin Geheimeraad.

Ulfeld (spydig).

Geniet agter ei Sædvaners Lov
Og voxer stundom mere snelt i Veiret
End Paddehatten. I blev nobliteert?

Walter.

Ja — efter Skik og Brug. Jeg takker Kongen
For Æren, for det Præg, han satte paa mig,
Nødvendigt til at møde Mængdens Fordom.
Hvad Tingen angaaer i det Væsenlige,
Saa troer jeg ei at være bleven meer
Som Adelig, end før som Borgerlig.

Ulfeld (stolt).

Har Adelsmanden ikke hævet sig
I Verdenslivet over Borgeren?

Walter (ligesaa stolt).

Nei, det benægter jeg aldeles.

Ulfeld.

Saa?

Walter.

Fra Middelaldren regnes Begges Aner.
Det store Fremskridt fra vildt Barbari
Til Aandsforædling — kom fra Stæderne,
Men disse var beboet af Borgere.
Fra Stæderne gik Handel, Industrie,
Kunst, Videnskaber ud, mens i Europas
Affsides fierne Kroge Jæger, Bonde
Vedblev at være plumpe Adelsmænd.

Som Helt har Borger viist sig kiæk, som Adel.
Italieneren var forfængelig:
I Florents, i Venedig, Genua
Sig pynted Borgeren med Adelskaaben.
Germanen følte meer sit eget Værd.
Glem ikke Schweitzerbonden! Glem ei Hansen!
Syvoghalvfierdsindstyve „Hänse“ var
Ei „Gänse“, skiøndt en ædel Konge dem
Engang saaledes i sin Vrede kaldte.
Lybekkerne har spillet vigtig Rolle
Den sidste Tid i Rigshistorien,
Og ofte foreskrevet Norden Love.

Ulfeld.

Ja Jørgen Wullenweber, Marcus Meyer
Var hele Karle! Fik fortiente Løn.

Walter.

Vi vil ei giennemgaae Historien
Om Landsforræderi; jeg tænker, hvad
Det angaaer, staaer ei Adelen tilbage
For Borgerne. — Men til mit Hverv, Herr Corfitz!
Jeg kommer i min Konges Navn. Han har
Ei sendt mig efter Eders Bifald her
Til Naaden og til Æren, han har viist mig; —
Ei for at jeg skal høre paa Jer Dadel;
Nei — Jer tilkommer det, Herr Rigshofmester!
At komme med Undskyldninger til mig.
Thi Kongen sporger Eder, og ved mig:
Hvorfor I ei besøger ham endnu,
Aflægger Regnskab over Jert Gesandtskab
Og viser skyldig Underdanighed?

Ulfeld (fatter sig).

Sygdom er hver Mands Herre!

Walter.

Kongen mener —
Tilgiv, Herr Rigshofmester! det er hans Ord:
At Skaden ei er saa betydelig,
At Benet vel kan bære Jer tilhove
Og giøre Regnskab, hvis I selv har Lyst.

Ulfeld.

Naar selv jeg taler med Hans Majestæt
(Jeg haaber, jeg imorgen ud kan kiøre)
Skal mundtlig jeg undskylde mig for ham.

Walter.

Heel vel, saa har jeg røgtet her mit Ærind.

(Vil gaae.)

Ulfeld.

Men siig mig dog Herr — Herr Geheimeraad!
Hvorfor er Kongen vred paa mig? Der skulde
Dog aldrig nogle Skumlere til Hove
Sat Ondt for mig i min Fraværelse?

Walter.

Naar selv I taler med Hans Majestæt,
Vil han nok svare Jer. Vel er jeg hans
Geheimeraad i hans Forretningssager,
Men i privatgeheime Ting indblander
Jeg aldrig mig.

Ulfeld.

Det giør I meget vel i.
Man siger, han er vred, fordi jeg ikke
Har faaet Holland til at giøre meer
For Danmark.

Walter.

Jeg har ei Befaling til
At foregribe Majestæten i
Hans Meninger og Dom om Eders Daad.

Det vil han sige Jer, saasnart I finder
Det passeligt at træde for hans Throne.
Jeg har ei meer at tale med Jer her
Som Sendebud fra Kongen; men da I
Mig fast behandler som et andet Bud,
Der gaaer fra Undersaat til Undersaat, —
Saa maa jeg sige Jer, Herr Corfitz Ulfeld!
At siden mig min Konge slog til Ridder
Veed jeg at værne for min Ridderære;
At — ei Geheimeraad — men Oberst Walter
Er Jer til Tieneste — naar I forlanger.

Ulfeld.

Saa sagte, Herr Geheimeraad! saa sagte!
Det er ei sagt, at Corfitz Ulfeld Jer
Den Ære giør, at slaaes med Jer som Lige,
Fordi Jer Kongen gav en nybagt Adel.
I glemmer vel, I er en Hiulmands Søn?

Walter.

O nei! saalidt, at Hiulet tvertimod
Staaer i mit Vaaben. Hiulets Tegn er smukt:
Det tyder paa, at man maa hurtig frem,
Ved egen Duelighed, egen Flid;
Om Lykkens Hiul, som Ingen kan undvære;
Om Hiulet minder det i Parcens Rok,
Som løber snelt afsted, og varer os
Om vel at bruge knap tildeelte Tid,
Før Lachesis afklipper Tidens Traad.
Men Hiulet truer ogsaa Den, som stolt
Henvandrer Veien, blind for alle Farer,
At han maa vogte sig for Overkiørsel.
Herr Rigshofmester — jeg er Eders Tiener!
(Gaaer.)

Ulfeld
(springer forbittret op).

Fordømte Træl! Du truer mig med Steilen?

Ha var han kommen ei fra Kongen selv,
Jeg skulde stoppet ham den frække Mund,
Jeg skulde glemt hans usle Byrd, og tugtet
Den Uforskammede, saa aldrig meer
Han havde denne Tærskel overtraadt.

(Eleonora kommer bekymret ind.)

Ulfeld (altid hidsigere).

Hvad siger I nu, Frøken Leonora?
Indstormer grumt ei Helvede paa mig,
Med alle Plager, alt sit Raseri?
Kun Utaknemlighedens Tornekrands
Bli'er flettet mig. Der voxer ingen Laurbær
I dette usle Land for sielden Daad;
Nei, Middelmaadighedens Afgud plumpt
Med tykke Hoved, dumme Blik, tilbedes;
Og Hvo, som vove tør at føle meer,
At være meer end Hverdagsstymperne,
Det er en farlig Mand for Landets Fred,
Og han bør foses bort og trædes ned. —
Hvi vendte jeg tilbage? Hvorfor drog
Jeg bort ei med den herlige Christina?
Og hvorfor hades jeg? Fordi jeg vover
At vide, hvem jeg er; fordi jeg følte
Hvad jeg som Herremand var Standen skyldig:
At Adlen vælger sine Konger selv
I Danemark, selv Konge paa sit Gods,
Fri for hver Skat, Drot over Hals og Haand.
Det har jeg ikke glemt, det fordred jeg;
Og derfor skrev jeg, som mig Æren bød,
For Bremens Erkebisp Haandfæstningen
En Smule hvast. — Det blev ei heller glemt!

(Han gaaer forbittret hurtig frem og tilbage.)

Eleonora.

Hør mig, min Corfitz!

Ulfeld.

Veed Du hvad Besøget
Af Lykke her betød? Dog nei, hvor skulde
Du vide det? Jeg veed det selv først nu.
Saa hør da: Fierde Christians elskte Datter,
Ham af hans Børn det Allerkiæreste:
Christin' Eleonora maa ei meer
I Karmen age til sin Faders Gaard!
Hun skal staae af i Skarnet udenfor.
Det Bud fra — Dronningen — Dig bragte Marsken.
Jeg veed det nok, — det kommer dog fra hende.

Eleonora.

Og om saa var — hvad er det da vel meer?
At gaae et Par Skridt længer. Ei jeg finder
Min Fader længer i min Faders Borg,
Om agende jeg kommer, eller gaaer;
Det veed jeg nok.

Ulfeld

(standser i sin Frem- og Tilbagegang for Kaminen og stirrer paa Giftflasken, som Sperling har glemt).

See der! Der har igien
Den gale Doctor glemt — ei sin Paryk,
Men — næstendeels sit Hoved.

(Tager Flasken.)

Denne Gift
Skal være fiin; — var jeg en Richelieu,
En Mazarin, Kathrin' af Medicis —
Og frygted ikke — nordiskangst, borneert,
Macchiavel din raske Politik, —
Hvad var det meer? — Han hensov i en Dvale!
En Drot blev atter valgt! Og Ulfelds Navn
Paa Danmarks Sletter har saa god en Klang
Som Wasanavnet over svenske Fielde.

Eleonora
(seer forundret paa ham).
Er Du nu færdig, Ulfeld?

Ulfeld,
(som vaagnende, sætter Flasken hen igien).
Hvad for noget?

Eleonora.
Har Du din Crisis overstaaet?

Ulfeld.
Hvad?

Eleonora.
Gud være lovet, at her Ingen var,
Som hørte dine Tanker uden jeg.
Jeg kiender Dig og kan bedømme Dig.
En Anden vilde Du bedrage til
Din egen Undergang, ifald han troede,
Han saae Dig i saadant Øieblik
I Hiertets Grund. Men det er ei dit Hierte
Som handler, kun din Phantasie, som sværmer.
Det er en Raptus af dit stolte Blod,
Der i sligt Øieblik behersker Dig.

Ulfeld
(rækker hende Haanden).
Ak Du har Ret!

Eleonora.
En Ulfeld — kunde han
Nedlade feigt sig til et usselt Snigmord?

Ulfeld.
Før Ørnen skulde søle sine Vinger
I Mudderpølen.

Eleonora.
Ha! Nu taler Du
Dig værdigt. Nu din gode Engel kommer
Og frelser Dig.

Ulfeld
(omfavner hende).
Du er min gode Engel!

Eleonora.
Jeg kiender Dig! Naar Du begynder først
Med Had, Foragt mod Bønder, Borgere,
Samt med din Vrede paa Regieringen,
Saa er der ingen Ende paa din Støien;
Dog virked Du, som Sendebud fra Danmark,
Alt hvad Dig muligt var til Landets Tarv.
Fortienesten Du agter, hver Mands Held;
Din Ret Du roser over Hals og Haand,
Dog gav Du stedse ringest Almuesmand
Sin Ret, — selv naar den stred mod egen Fordeel.
Vær nu fornuftig! Lover Du mig det?

Ulfeld (bløb).
Jeg lover det!

Eleonora.
Og gaa den Dag imorgen
Til Kongen, til min Broder! Han er god,
Som venlig Bisp i en rolig Kreds,
Hans milde Sind, fri for hver Lidenskab,
Blev modnet; og hans Lærdom og Forstand
Forstaaer at skatte dine Egenskaber.
Men ei Du maa fornærme ham! Sandt nok,
Mig har man krænket; men det siger Intet!
Sophia — Dronningen — er fremmed her —
Hun troer, jeg trænger mig hovmodig frem.
Maaskee jeg stundom var lidt utaalmodig;
Hver har sin Feil. Det vil nok give sig.

Ulfeld.
Min kiære Hustru!

Eleonora.

Lover Du mig da,
Imorgen Formiddag at gaae til Kongen?

Ulfeld.

Jeg lover det.

Eleonora.

Og Walter — vil Du ogsaa
Forsone Dig med ham?

Ulfeld.

Ifald jeg kan!

Eleonora.

Nu er Du ret elskværdig!

Ulfeld
(stirrer rørt paa hende).

Leonora!
Tidt undrer jeg mig over, hvorban Du
Kan elske mig saa høit.

Eleonora.

Jeg kiender Dig.

Ulfeld.

Mit Sind er vildt og stolt, jeg tilstaaer det;
Det hede Blod, det løber af med mig;
Dog hersker Aandens Kraft, naar Blodet køles.

Eleonora.

Ja, Corfitz Ulfeld! Du er en Vulkan.
Men det gaaer mig, som i Sicilien
Og i Neapel Bønderne: — de elske
Dog Bierget, skiøndt det ofte spruder Ild.
De boe derved, de bygge deres Hytter
Derpaa; thi Grunden er velsignet, frugtbar,
Og skiænker deres Viingaard ædle Druer,
Som langt, langt overgaaer den sikkre Dals.

Ulfeld.

Men — hvis engang der kom et Jordskiælv med
En Lavastrøm, som slugte Dig og Bierget?

Eleonora.

Saa synker jeg, som alle Mennesker,
I Jordens Skiød, — det skal vi Alle dog!
Vogt Dig for Udbrud, hvis Du elsker Danmark
Og hvis Du elsker mig! Da vil vort Land
Sundt vederqvæges af din ædle Drue!

Anden Handling.

Et lille Værelse hos **Rudolf Vinhofer**, med tarveligt Bohave. Hans Kone gaaer til og fra og rydder op. **Dina** klæder den lille Dina paa.

Dina (kysser Barnet).

Nu er Du færdig, nu skal Du i Skole.

Johanna.

Det er endnu for tidligt; Klokken har
Endnu ei slaaet Tre Qvarteer.

Barnet.

Saa maa
Du først fortælle mig det Eventyr,
Du loved, Faster!

Dina.

Nu saa kom da! Sæt
Dig paa mit Skiød!

(Hun sætter sig med Barnet.)

Her er i Danemark
En Kyst, hvor Sandet strækker sig i Havet.
Man seer ei Andet trindt end Sand og Vand;
Og naar det det blæser, seer man Ingenting,

Saa blander Sandet sig med Havets Bølger,
Og man kan neppe skimte Lynet ret
Fra Skyerne.

Barnet.

Naa! Hvad saa meer?

Dina.

Der staaer
En Kirke, hvor engang en deilig Brud
Blev dræbt om Natten og begravet der,
Just som hun viet var for Alteret.
Dog — det er sandt, det har jeg alt fortalt Dig. —
Men ikke langt derfra, ved Høiby, kneiser
En Ridderborg; der staaer en anden Kirke
Med Billeder. Man seer to Jomfruer
Paa Sottesengen blege, de skal døe,
Med Afladsbreve lagt paa Dynerne,
Fra Paven for et før begaaet Mord.
Der var to Riddere, som elskte dem,
Men som bedroge dem og giorde dem
Ulykkelige; men de tvende Frøkner
Var kiække Piger, lod sig ei forhaane.
De gik til Kirken med to skiulte Knive,
Der traf de Ridderne, som gik til Guds Bord,
Og stak dem strax ihiel for Alteret.

Barnet.

Saa kom i Himmelen dog Ridderne,
Fordi de havde været først til Alters.

Dina.

Ja! Derfor valgte disse Jomfruer
At straffe dem paa denne Viis. De vilde
Kun røve dem det timelige Liv,
Men ikke deres Salighed hos Gud.
Og Paven gav dem ogsaa siden Aflad.
Men det var dog en stor begaaet Synd,

Og derfor fandt i Graven ei de Ro;
I Kirken spøge de hver Midnat end,
Naar Maanen skinner bleg og blander sig
Med deres løse, lange, gule Haar;
Imens de svæve hen ad Kirkegulvet,
Og bukke sig ned mod Blodpletterne,
Med hvide Lokker bort at viske Blodet;
Men ei det lykkes, Pletten gaaer ei bort,
Og naar saa Klokken slaaer i Taarnet Tolv,
Forsvinde de med Suk.

(Stueuhret slaaer Tre Qvarteer, den lille Dina gyser og seer bange til Uhret.)

Johanna.

Der slog din Klokke.
I Skole, Barn! Kys Faster og afsted!

Dina.

Kom! Lad mig først ombinde Dig din Kyse!

(Hun sætter en lille Kyse paa hende, og binder hende den under Hagen. Barnet tager sin Bog, kysser Moderen og Fasteren paa Haanden og gaaer.)

Johanna.

Min gode Dina! Bliv ei vred paa mig,
Fordi jeg tager Dig, min Svigerinde, —
Der er langt klogere, veed meget meer
End jeg, — en Smule selv i Skole. Du
Fortæller altid Barnet disse fæle
Historier! Hvad skal det til? Fortæl
Det noget Nyttigt, noget der kan giøre
Den Lille klog og god. Men hvorfor hidser
Indbildningskraften Du med slige Rædsler?

Dina.

O tro mig, der er Noget i, min Søster,
At Aanden styrkes ved at rystes stundum
Af en høitidelig, en panisk Skræk.

Vi stakkels Mennesker i Hverdagslivet,
Som af Naturen skienktes Phantasie
Og Følelse, saa gierne vil opleve
Lidt Usædvanligt i den tomme Verden;
Dog lykkes det saa sielden. Legemet
Ei trænger meer til Næring, end vor Aand
Til hvad der sætter den i Samkvem med
Det Høie, Sieldne, det Forunderlige.
Men — det er fast forbi. Kun Børnene
Og Digterne befatte sig med Sligt —
Og Ridderne — især i gamle Dage —
Men — dog tildeels endnu.

Johanna.

Jeg ei forstaaer
Mig, kiære Dina, paa dit Væsen ret.
Mig synes, Du er sammensat af to
Forskiellige Naturer.

Dina (leer).

Ja — som Alle!
En god, en ond, en dum og en forstandig,
En sund, en syg; en rolig — det er den,
Som er i Slægt med Døden; en urolig —
Og det er Livet selv; thi Livet er
Kun idel Uro. Nu det kommer an paa,
Hvo der er stærkest af de to Naturer.
Den ret Phlegmatiske — han vænner sig
Til Døden let, og sover alt saa sødt
I Lænestolen, som i Graven siden;
Men Den, der lever Livet nogenledes
Med Levekraft, — Den nøies ikke med
At sove, vaage, spise, drikke, trælle,
Paaklæde sig, afklæde sig, bevæges,
Som en Maskine til gientaget Hverv;
Den trænger til Bedrifter, til at glædes

Og gyse, — til at folde Vingen ud
Som Sommerfuglen i det skiønne Solskin,
Og flagre lidt, før Vingen falder af.

Johanna.

Tilgiv mig, Dina! det er Sværmeri.
Du læser altfor meget for dit Kiøn
Og for din Stand. Du har et herligt Hoved,
Det veed jeg nok, og Du har lært Dig selv
Fransk, Engelsk, troer jeg, Spansk, Italiensk.
Du læser Krøniker og vover Dig
Til Grublerier selv i Vises Skrifter.
Og dog opfylder Du saa tro din Pligt,
Var for din syge Mo'er en kiærlig Datter,
Som pleied hende med Opoffrelser
Af egen Glæde. Du er kiærlig Søster;
Du vasker, stryger, feier Gulv og spinder.
Gud veed hvorledes Du faaer Tid til Alt.

Dina.

Ak Gud! Jeg spinder den dog ikke bort,
Den falder tidt mig altfor grusomt lang.

Johanna.

Din Moder døde!

Dina.

Ja! det Tab var stort;
Og mens hun leved glemte jeg alt Andet.
Men neppe var hun død; — thi jeg kan ei
Med Graad og Veemod pleie Sorgen, som
En afbrudt Blomst hensat i et Glas Vand.
Jeg finder ingen Salighed i Taarer;
Forgietmigei, Violen, er kun blaa,
Som ei erstatte mig den røde Rose.
Min Moder døde, hun var knækket længst
Af Svaghed; — det var Pligt at qvæge hende,

Mens der en Oliedraabe var i Tanden;
Men den er slukt. Skal jeg nu ogsaa døe?

Johanna.

Gud fri os fra slig Tanke! Du er kommen
Fra Holsteen atter hid til Kiøbenhavn.
Den smukke lille Sum, Du arved efter
Din Faster, som Du først var hos i Høiby,
Dig muligt giør, at hiælpe paa din Broder,
Min stakkels Mand; som, skiøndt en dygtig Murer,
Dog aldrig ret forstaaer og er istand til
At skaffe sig og Sine det Fornødne.
Du boer hos os, Du holder af vort Barn;
Men troer Du, jeg forlanger, at Du skal
Opoffre Dig for os? Nei, Dina! Men
Der løber mig en vigtig Sag i Hovdet,
En Plan jeg vil meddele Dig. Den er
Ei hverdags; hvis den lykkedes, saa vilde
Den sætte Dig i Høihed, i et Lys,
Hvor Du fik Evne til at efterkomme
Hvert Ønske, Dina, fra din Phantasie,
Som Du jo kalder det.

Dina.

Siig mig din Plan!

Johanna.

Jeg veed, at Du som Barn, halvvoxen Pige,
Ja jeg kan sige vel heelvoxen Pige,
Har kiendt en Mand, — der holdt saa meget af Dig,
Skiøndt ikke Du af ham. Da var han Lieutnant
Og laa en Tid i Garnison i Holsteen;
Nu er han Oberst og Geheimeraad
Og Kongens Yndling, siger man.

Dina.

Du mener
Vel Walter?

Johanna.

Ganske rigtig! Hvis han næred
Endnu den gamle Kiærlighed for Dig?

Dina.

Det skulde giøre mig ret ondt for ham,
Johanna! thi jeg nærer end for Walter
Den gamle Ligegyldighed. Men frygt
Kun ei for det! Han er vist altfor sindig
Til saadan Daarskab, saadant Sværmeri:
At sukke for en stakkels, ringe Pige
Saa mangt et Aar, selv uden Haab om Giengiæld.
Det skikkede sig ogsaa slet, i Sandhed,
For slig en Oberst og Geheimeraad.

Johanna.

Hvad har Du imod Walter? Er han ei
En exemplarisk, en fortræflig Mand?

Dina.

O altfor exemplarisk og fortræflig!
Saa regelmæssig, troer jeg, at der i
Hans Liv ei gives en Undtagelse
Fra Reglen. Han fik tømret sig en Stige
Af godt forsvarligt Træ, til Lykkens Tempel;
Ad den han klavred op, og mens hans klavred,
Til Høire saae han ei og ei til Venstre.
Nu er han der! Nu er han kommen op. —
Troer Du, han skulde stirre ned til mig?

Johanna.

Den Stige, som han satte til sin Lykke,
Var Tapperhed, som Byens Commandant.
Du siger selv: han holdt bestandig trofast
Ved sin Beslutning, med sit Maal for Die; —
Ifald det Maal nu havde været Dig?

Dina (leer).

Jeg? Nei, Johanna! Hvad man sigter til,
Maa smukt staae stille, det maa sidde fast;
Og jeg var altfor vild bevægelig
Til Plet i Skiven for slig Lykkejæger.

Johanna.

Saameget kan jeg dog fortælle Dig:
I dette store Huus, hvor vi har faaet
Os nogle ringe Værelser i Qvisten,
Boer der i Beletagen, som den kaldes,
En anden høi og fornem Officeer,
En Ven af Walter, som han tidt besøger.
For nogle Uger siden mødte jeg
Paa Trappen Walter. Herr Geheimeraaden
Mig hilste venligt, spurgte, — som det lod —
Deeltagende, ret hierteligt om Dig.
Og da jeg ham fortalte: Du kom snart
Til Byen, at Du skulde boe hos os —
Lod det til at fornøie ham særdeles.

Dina (neier).

Særdeles høfligt! — Bliv ei vred, Johanna!
Jeg veed, jeg er uartig; men jeg kan
Ei lade være. Intet forekommer
Mig meer utaaleligt end Baand og Tvang.

Johanna.

En Mand maa tvinge sig imellemstunder,
Naar han vil frem i denne strenge Verden,
Og meer en Qvinde.

Dina.

Men jeg vil ei frem.
Jeg vil ei klinge med i Melodien,
Men skurre som en selsom Dissonans;
Den løser sig dog op i Harmonien.

Johanna.

Jeg kiender Dig, jeg veed Du er uskyldig,
Jeg er derom i Hiertet overtydet;
Men — ved din Levemaade, gode Dina!
Du ofte gav Bagtalelsen et Vaaben,
Som kunde skade Dig.

Dina.

Det veed jeg nok,
At ikke just jeg har det bedste Rygte.
Jeg kiender mange knibske Damer, Hanna,
Saa gode sikkert ei, som deres Rygte;
Ifald jeg — til Forandring — nu er modsat —
Kan det vel skade mig?

Johanna.

Ja, fra maaskee
At giøre snart et godt Partie.

Dina (leer).

Men jeg
Vil ikke giftes.

Johanna.

Og dog bærer Du
En Guldring paa din Finger.

Dina.

Det er ei
Paa Giftefingren.

Johanna.

Altid skiuler Du
For Alle, hvo Dig skiænkte denne Ring,
Hvad den har at betyde.

Dina.

Jeg har skiult det
For Alle hidtil, men for Dig, Veninde!
Vil jeg nu aabenbare det. Jeg veed,

Du er mig tro, — jeg veed, at Du kan tie.
Lov mig at giøre det for Alle, selv for
Din Mand, min Broder!

Johanna.

Jeg det lover helligt.

Dina.

Du hørte mig fortælle Barnet nys
Et Eventyr om Ridder Ebbes Døttre
Fra Burø, — hvordan Sand og Vand paa Stranden
Omtumles, — om den Brud ved Midienat,
Som dræbtes der; — det var tilfældigt ei,
At alle disse Syner kom tilbage.
Min Phantasie har slaaet Rod derude,
Og hvor ei Andet trives kan, Johanna!
Der voxer min Indbildnings Tidselblomst,
Og folder ud de store Purpurblade.

Johanna.

Du spænder min Nysgierrighed.

Dina.

Saa hør!
Jeg var hos Faster et Aars Tid, og vandt
Den gamle Kones Hierte; men det var
Et Offer vistnok af to skiønne Foraar.
Gold er Naturen der og sørgelig.
Dog boede der en Ridder nær, paa Burø;
Og han fik just den Tid et kort Besøg
Af Een fra Kiøbenhavn, en anden Ridder, —
En deilig Mand, — som ofte mødte mig
I Ridderborgens Hauge, der er smuk,
Og hvor jeg søgte hen, fordi det var
Det Sted i Egnen, og det eneste,
Med grønne Træer, med Urter og med Blomster.
Han gav sig tidt i Snak med mig, og mortes

Vel over, i en simpel Landsbymø
At finde, hvad han just ei altid fandt
I Byens Damer. Vi blev gode Venner —
Forstaaer sig selv i al Uskyldighed.
Han sagde mig dog ei sit Navn; jeg spurgte
Ham heller ei derom; jeg var saa stolt
Som han — og det var ei hans Fornemhed
Jeg brød mig om, det var hans Vid, hans Aand,
Hans Ild, hans Kundskab fast til alle Ting.
Tidt bad han om et Kys, men fik det ei. —
Nu maa jeg sige Dig, — Du veed jo nok,
Jeg er catholsk, det er min Broder ogsaa;
Derfor jeg aldrig gaaer i luthersk Kirke,
Naar Klokken ringer til Gudstieneste;
Men tidt om Aftnen, naar jeg gaaer forbi
Og Kirken aaben staaer, gaaer jeg derind.
De fleste Kirker vare jo catholske
Før de blev lutherske. De gamle Minder
Staae der endnu fra den catholske Tid.
Nu maae de giøre fremmed Tieneste!
Men naar i Maanskin jeg seer Altertavlen,
Med Englene forgyldt i Skyerne,
De gamle Helgenbilleder af Steen,
Som ei er sønderslagne, — knæler jeg.
Og holder Bøn og læser Paternoster.
Det giorde jeg en Aften seent i Høiby.
Men tænk Dig min Forundring, da jeg hæved
Mit Hoved, efter en andægtig Bøn,
Og saae en Ridder knæle ved min Side.
Det var min Ridder! Han omfavned mig,
Han stak mig denne Guldring paa min Finger,
Og sagde: Dina! nu er Du min Kiæreste,
Og naar vi kommer ud af Kirken, maa
Du give mig det længst forlangte Kys!
Bedøvet stod jeg op og fulgte ham;

Men da jeg vendte mig i Gangen om,
Steg Ridder Ebbes blege Døttre ned
Fra Billedrammen, med udslagne Haar,
Og jamred sig, vred Hænder, trued mig.
Jeg skyndte mig paa Kirkegaarden ud;
Meddelte Ridderen min Skræk, — han loe!
Han fik mig til at gaae i Haugen med sig,
I Maaneskin, — der tog han mangt et Kys;
Saa ilte han til Borgen, til sin Ven,
Og reiste bort. Jeg har ei seet ham siden. —
Det var, mit Liv! din lykkeligste Stund.
Det var den herligste Skiærsommerdrøm,
Og aldrig Solen straale vil saa klart
For mig, som Maanen smilte denne Nat!

Johanna.

Og fik Du ei at vide hvo han var?

Dina.

Naturligviis! Nu var det mig jo vigtigt.

Johanna.

Hvad hed han?

Dina.

Corfitz Ulfeld!

Johanna.

Store Gud!

Dina.

Ja det forundred mig saa stærkt som Dig,
Da jeg det hørte førstegang.

Johanna.

Veed Du,
At han er gift?

Dina.

Nu veed jeg det! Dengang
Fortaug den Skiælm mig Alt.

Johanna.

Du spøger med det?
Du kalder ham en Skiælm?

Dina (leer).

Maa Den ei kaldes
Saaledes, som, imens hans Kone ligger
I Barselseng, og mens en gammel Ven
Til Tidsfordriv han skienker et Besøg, —
Indbilder en ung Pige, han er Ungkarl,
For at faae hende ret forelsket i sig?

Johanna.

Jeg finder det afskyeligt.

Dina.

Ja vist!
Jeg ogsaa. Men af Hvem? Af Amor, Hanna!
Cupido! — Han er Gud, men ak desværre,
Han er en hedensk Gud; det mærker man.
Hans Lyst er Andres Suk og Siælevee.
Ulfeld forelskede sig stærkt i mig —
Og derfor drev ham Kiærligheden til
At vinde mig igien.

Johanna.

Sand Kiærlighed
Tilbeder ingen hedensk Gud, i den
Man lyder Hiertet og ei Fristelsen.

Dina.

Det er en anden Sag, naar man vil giftes.

Johanna.

Ha Dina! Faa mig ikke til at rødme,
Jeg vil saa gierne agte Dig.

Dina.

Jeg haaber,
At ikke jeg forspilde skal din Agt.

Johanna.

Forlanger Kiærlighed ei Ægteskab?

Dina.

Indretningen i Verden kræver den,
Og Ærbarheden kræver den, saasnart
Blomsten paa Livets Træ skal vorde Frugt;
Men naar man nøies med den blotte Blomst,
Hvortil behøves da Forvandlingen?

Johanna.

Du sværmer altid! Hvad Du siger der
Ei grundet er i Menneskets Natur,
Og bringer Den til Fald og Undergang,
Som agter ikke Faren.

Dina.

Tapperhed
Ei agter Faren. Jeg har Characteer!
Venus er sandselig, Diana kydsk;
Men — en forelsket og dog kydsk Diana,
Blev noget Nyt. Jeg holder meget af
Originalitet, og troer mig stærk nok
Til slig Diana.

Johanna.

Gud i Himmelen,
Hvor dog vort Væsen er forskielligt, Dina!
Den hele Verden bruger Du letsindig
Til Tumlepladsen for din Phantasie; —
See denne lille Stue, dette Bord,
Dragkisten, disse Stole, Speilet der,
Det lillebitte! Alt stort nok for mig,
Ifald jeg maatte kun beholde det.
Min Mand! Mit elskte Barn! Men — gode Gud!
Min lille tarvelige Nøisomhed
Er bygt paa Lava, som dit stolte Luftslot,
Og muligt styrter jeg deri før Du.

Dina (bekymret).
Du giør mig bange. Naar slig Turteldue,
Der ellers saa taalmodigt, venligt kurrer,
Slaaer Vingen ud og skriger, ængstes man.
Hvad fattes Dig? Er ei min Broder god
Imod Dig?

Johanna.

God som Du; men ak desværre!
Han eier noget af din Characteer,
Og agter ikke nok en daglig Ordens
Velsignede Nødvendighed. — Du troer,
At han er gaaet til sit Arbeid alt?

Dina.

Ja er han ikke det?

Johanna.

Ak gode Himmel!
Han har ei været hiemme hele Natten.
En Sværm Forførere har atter faaet
Ham til at tage Deel i Sviregildet.
Det er ei førstegang.

Dina.

Det giør mig ondt.
Hvis det jeg havde vidst, min gode Hanna!
Jeg havde givet Pengene til Dig
Og ei til ham. Men vær Du rolig, Barn!
Han kommer snart. — Ei, ei min gode Rudolf!
Saa har Du ei aflagt den gamle Vane?
Det gaaer ei an. Har A Du sagt, saa maa
Du ogsaa sige B. Nu skylder Du
Din Hustru og dit Barn at være stadig
Og sparsom. Hvad Du har, er ikke dit!

(Lytter)

Der kommer Nogen.

Johanna.

Ak! Jeg gyser hvergang
Der gaaes paa Trappen. Mon det er min Mand?
(Det banker.)

Dina.

Kom ind!

Walter kommer og hilser venligt men undseelig.

Tilgiv, at jeg saa dristig kommer!

Dina (forundret).

Herr Oberst Walter!
(Neier dybt.)

Johanna (glad).

Herr Geheimeraad!

Walter
(til Dina).

Madam Vinhofer har fortalt mig alt:
Hun vented et Besøg i disse Dage, —
Et hende kiært Besøg — og kiært for mig,
Der ikke glemmer Barndoms hulde Minder
Og Ungdomsvenskab. — Lykken føier det
Saa vel for mig, at jeg i Huset her
Har alt en Ven; — hos ham erfared jeg
Den kiære Dinas Komme. Hun tilgiver
Min Dristighed?

Dina.

Ak, Herr Geheimeraad!
Den Ære var for stor. Nu, da I er
Saa fornem, skikker det sig ei for Jer meer
At mindes mig.

Walter (smilende).

Jeg veed fra gammel Tid,
At Dina synes godt om Ironien,

Og tidt betiener sig af denne Form.
Særdeles mange Fortrin har Jer Aand,
Jer Siæl; — men Ydmyghed — tilgiv mig, Dina!
Den troer jeg ei kan regnes med blandt disse.
Og for en kiæk, en ædel stolt Natur
Var det ei heller Dyd, men Hykleri.
I veed ret godt, I viger ingen Damer
I Skiønhed, Kundskab, Yndighed, Talent;
Hvortil da Ydmyghed?

Dina (neier).

Særdeles artigt!
Jeg takker, Herr Geheimeraad!

Walter.

I vil
Ei mindes meer den Tid, da Walters Fader
En Hiulmand var i Rendsborg, Eders Nabo?
Og da jeg som Fricorporal, Cadet,
Besøgte Jer i mine Ferier?
Og fandt den hulde Dina siddende
Med Bøger, læsende, til Morskab for
Min stakkels gamle, blinde Bedstefader.

Dina.

Det mindes jeg heel vel. Og Eders Spot
Jeg mindes ogsaa; naar med Hovdet fuldt
Af Eders Videnskab — Mathematik
Og Fortification og hvad det hed,
I giorde Nar af mig, fordi jeg holdt
Saameget af de gamle Eventyr.

Walter.

Nu, Herregud! Det var ei heller Bøger,
Som passede sig for den snilde Dina;
Men det var barnligt og det var naturligt.
Og af en næsviis halv opdragen Dreng

Var det ei mindre barnligt og naturligt,
At spotte Sligt og troe sig superklog.

Dina.

O det var Næring for min Phantasie!
Det forberedte mig til bedre Kost.

Walter.

Jeg mærker, I har gammel Kiærlighed
For Poesien! Gammel Kiærlighed
Ei ruster, siger man; jeg troer det selv.
Et Fruentimmer ynder Poesie —
Hvad kan der vel indvendes derimod?
Der gives ingen Leeg og intet Spil
Saa fint, saa smukt, saa aandeligt som det;
Især naar man, som I, forbinder det
Med færdig Kundskab i saamange Sprog.
Vi Mænd — det er en anden Sag, — vi maae,
Naar vi vil drive det lidt vidt i Verden,
Anvende Tiden paa det Nyttige,
Paa det Alvorlige.

Dina (fortørnet).

Nyttigt! Alvorligt!
Er Poesie ei nyttig og alvorlig?

(Stamper i Gulvet.)

Man kunde springe virkelig til Flint
Af Vrede, ved at høre Sligt af Een,
Der giælder dog for en fornuftig Mand,
Og er det ogsaa; men i andre Ting.
Foragt kun Poesie, Begeistringen!
Bortjag af Livet alt hvad der er Sieldent
Og Eventyrligt, Stort! Tag Jer til Mønster
Spidsborgeren og Bonden bag sin Ploug!
Lug alle Blomster ud af Livets Hauge!
Slib Industriens Øxe paa Jer Pande!
Hug hvert et Frugttræ bort, som bar ei Brød!

Saae Havre, Rug, Byg, Ærter overalt
Nedriv hver herlig gammel Ridderborg
Og byg en Faaresti, en Lo istedet.
Pløi Kæmpehøien bort, som staaer paa Marken!
Hvad skal vi ogsaa meer med Kirkerne?
Med Taarnene? Sløif Kirketaarnene!
Man træffer Dem i Krigstid dog med Bomber.
Giør Alting fladt og flaut og byg saa smukt
Paa denne Slette Stræbsomhedens Alter!
Saa har I virket som en sielden Helt,
Og Tiden har ved Jer giort Kæmpeskridt.

(Neier dybt, vender ham Ryggen og gaaer ind i Sideværelset.)

Johanna (affides).

O Gud! Nu har hun opbragt ham imod sig.

Walter (affides).

Saa yndig som tilforn med samt sin Særhed.

Johanna (som før).

Han hævner sig. Nu bliver han vor Fiende.

Walter.

Skiøn var hun før, nu er hun skiønnere!

Johanna.

Hvad skal jeg sige til Undskyldning dog?

Walter.

Det gamle, løste Baand, som flagred frit,
Har atter Amor bundet i en Knude.

Johanna (høit).

Tilgiv os, høivelbaarne Herre! Hun
Er taabelig, uagtet sin Forstand.

Walter.

Det klæder hende godt at være vred.

Johanna.

Saa I er ikke vred?

Walter (leer).

Mig vilde det
Vist klæde hæsligt.

Johanna.

Gud velsigne Jer!
Fat ikke Nag til fattigt Folk! Betænk,
At hun, uagtet sin Opfarenhed,
Har gode Egenskaber.

Walter.

Jeg betænker
Det saare vel.

Johanna.

I kommer dog engang
Igien? I slaaer ei Haanden af os?

Walter (smilende).

Dina
Har viist mig Døren, men I er Vertinden,
Og dersom I tillader det —

Johanna.

Hvor gierne!

Walter.

Saa vil jeg prøve paa engang igien
At slutte Fred med hende.

Johanna.

Ædle Herre!

Walter.

Det hele Skum, hvoraf saa stolt hun steg,
Som Aphrodite giennem Havets Bølger,
Beroer kun paa en Misforstaaelse.
Hun troer, jeg hader Poesien.

Johanna.

Ak!
Hvis I kun ikke hader hende.

Walter (leer).

Nei

Saa lidt som Poesien.

Johanna.

Mangetak!

Walter.

Hils hende!

Johanna.

Jo det skal jeg!

Walter.

Siig, jeg gaaer

Aldeles uden al Fortørnelse.

Johanna.

Det skal jeg.

Walter.

At det glæder mig, min Mening,
Om hvad hun agter, har fortørnet hende,
Fordi hun troer den mangler Sympathie!
Det vidner om, at Walters Mening er
Ei Dina ligegyldig.

Johanna.

Godt, Herr Oberst!

Walter.

Lev vel! Og har I Noget mig at sige,
Saa veed I jo, hvor I kan træffe mig.

Johanna.

Jeg takker ydmygst, Herr Geheimeraad!

(Walter gaaer.)

Johanna (alene).

Jeg arme Kone! Hvordan kommer jeg
Dog ud deraf med disse Mennesker,

Der mangle reent sund Menneskeforstand?
Galt var det før, i Sandhed, med min Mand;
Men nu, da Søsteren er kommen til,
Blier Faren dobbelt. — Og dog elsker jeg
Dem begge; thi De er elskværdige,
Og det er Jammerskade, Jammerskade,
At ei de fik lidt mere jevn Fornuft.

Paul Gebhard,

(en gammel Muursvend kommer med Levningerne af en Natteruus).

O Gud Madam! Er det Madam Vinhofer?
Tilgiv, jeg har forglemt at banke paa!
Jeg gierne vil gaae ud igien og banke
Paa Døren.

Johanna.

Bliv kun her! Jeg kiender Jer.
I er —

Paul Gebhard.

Ja ganske rigtig — Mestersvend.
Polerer — af Jer Mand en gammel Ven —
Og Broder.

Johanna.

Svirebroder!

Paul Gebhard.

Ja desværre!
Jeg vil ei rense mig, undskylde mig;
Men — hvis oprigtig Sønderknuselse,
Hvis Taarer kan aftvætte slig en Brøde,
Saa græder jeg. Jeg græd den hele Tid!

Johanna.

Hvor er min Mand? Han er dog ikke kommen
Til Skade?

Paul Gebhard.

Tvertimod! Nei, han er heel
Paa alle Lemmer, han er rask og rørig.
Gud give, han var falden ned som jeg
Engang fra Stigen, slaaet Benet krumt,
Saa var der ikke skeet, hvad nu er skeet.

Johanna.

Hvad er der skeet?

Paul Gebhard.

Men det forstaaer sig selv,
Det er jo Ærens Vei; og en Soldat
Kan avancere, blive General.
Spørg Oberst Walter kun! Jeg mødte ham
Paa Trappen! Han kan tale med om Sligt.

Johanna.

Gud frels os! Rudolf hvervet til Soldat?

Paul Gebhard.

Ja — det kan ikke nægtes. Han har taget
Haandpenge — som blev drukket op. Jeg selv
Drak med. Det giør mig ondt, særdeles ondt;
Men vi er alle Mennesker, Madam!

Johanna.

O Gud i Himlen!

Paul Gebhard.

Jeg skal sige Jer
Hvordan det kom sig: Denne Hvervekncegt,
Der sniger sig omkring, som en Hyæne,
Han snuser om, hvor han kan giøre Bytte,
Og blander sig i skikkeligt Folks Selskab.
Vi sammen sad in bona Charitate,
Som Studioserne jo kalde det,
Og drak; det var en ærlig Sag! Frimandag!
Men ei fordi en ærlig Haandværksmand

En Ruus sig drikker, skal man tage ham
Og sætte ham derfor i Slaveriet.
Det er upassende. Den Straf er alt
For exemplarisk, og den Drik for dyr.
Der kommer han.

Rudolf Vinhofer

(i Mundering, med Hat med Fiær i, Kaarde ved Siden, fulgt af en Sergeant. I det han kommer, træder Dina ud af Sideværelset).

Rudolf

(med fortvivlet Kiækhed).

Nu er det skeet, min Hustru!
Min Søster! og nu hiælper ingen Taarer.
De græd ei Baldur ud af Helvede,
Og Rudolf græedes ei af Regimentet,
Som han er hvervet til.

(Til Sergeanten)

Min Herr Sergeant!
Gik der et Bud paa Skolen op til Barnet,
Da vi kom der forbi?

Sergeanten (nikker).

Hun kommer strax.

Rudolf.

Jeg ogsaa tager Afsked med den Lille.
Og saa afsted! Her vil jeg ikke blive;
Vil ei, som mig Captainen tilladt har,
Betale for en Anden i mit Sted,
Imens jeg gaaer paa Arbeid. Det var usselt!
Er jeg Soldat, saa vil jeg ogsaa slaaes.
Jeg vil i Krig! Jeg haaber, vi faae Krig
Vel snart igien; — saa kæmper jeg mig op
Til Lieutnant, til Captain, og kommer hiem
Med Hæder, Hanna! giør Jer lykkelige.

Johanna.

O Gud! min høist ulykkelige Mand.

Dina
(dybt bevæget, men søger at skiule sin Følelse med Raskhed).

Gaaer Du i Krig, saa følger Dina Dig.
Ja, jeg vil være Marketenderske.

(Tørrer sine Øine.)

Jeg altid tyktes godt om denne Stand.
Det er en Slags Valkyrie; — forstaaer sig,
Lidt travesteert, — men dog Valkyrie.
Halvt klædt som en Soldat og halvt som Qvinde,
Gaaer hun omkring og skiænker Mod i Bægret
Til trætte Kriger og opmuntrer ham.

(Der farer hende en Tanke giennem Hovedet.)

Men bi dog lidt! Jeg faaer en god Idee, —
Min Broder! det er bedre, meget bedre!
Vi har jo Fred, da kan ei avanceres.
Du trækker kun paa Vagt og fryser i
Dit Skilderhuus med fingerløse Vanter,
Og med lidt tørt Commisbrød i din Taske.
Det duer ei. Bi lidt! Jeg kommer strax.

(Hun løber ud.)

Paul Gebhard
(nærmer sig Rudolf med Deeltagelse).

Min kiære, gode, gamle Kammerat!
Kan Du tilgive mig? See mine Taarer —
Min Ruelse, min Bod og min Forbedring!

(Vender sig til Johanna.)

Mig var det, som forførte ham, Madam!
Ja jeg var Slangen i hans Paradis,
Og derfor græder jeg. Men Gud skal vide,
Det er ei falske Crocodilletaarer.

Rudolf.

Saa, gamle Fiante! Vil Du bilde Folk ind,
At mig en saadan Stymper har forført?

Paul Gebhard.

Nu er Du bleven stolt, fordi Du bærer
Felttegnet, Rudolf! Nu vil Du ei meer
Vedkiendes gamle Venner. Det er ei
Saa smukt just, som det burde være; men
Det er jo Mode blandt de Militære.
Ja ja! Saa gaaer jeg nu, og ønsker Lykke
Til dit fremtidige Avancement.

(Gaaer.)

Den lille Dina kommer.

Rudolf.

Min lille Dina! Barn! Omfavn din Fader
Til Afsked! Muligt sees vi ei saasnart.

(Barnet trækker sig frygtsom tilbage og skiuler sig bag Moderen.)

Johanna.

Hun kiender Dig ei meer i denne Dragt.

Rudolf.

Kom, kiære Barn! Du ønskte jo saa tidt
At see en Sabel. Fa'er har faaet een.
See hvilken deilig Klinge!

(Han drager Sabelen ud.)

(Barnet skriger og skiuler sig bag Moderens Skiørt.)

Rudolf.

Men Dina! kiender Du din Fader ei?

Walter,
(som triner ind med **Dina**).

Du kiendte Dig ei selv, Forblindede!
Tak Himlen, at det træffer sig saa vel,

At just Du styrted Dig i Havet ud,
Hvor der en Fisker sidder i sin Jolle,
Som svømme kan og som kan redde Dig.

Sergeanten.

Herr Oberst! Han er netop hvervet til
Jert Regiment.

Walter.

Jeg veed det. Han er fri!
Tag Hatten, Kiolen, Kaarden!

(Til Johanna)

Giv ham atter
Sit Skiødskind, Hue, Muurskee!

Johanna.

Gode Gud!
Troer jeg mit eget Øre?

Dina

(klapper i Hænderne).

Det er herligt!
Det gaaer jo til som i et Eventyr,
Med pludselig Forvandling: Først en Murer,
Saa en Soldat — saa Murer strax igien.

(Sergeanten gaaer paa Walters Vink med Munderingen. Johanna henter Hue, Trøie og Skiødskind. Dina binder ham Skiødskindet om Livet, sætter Huen paa ham, og henter en Muurskee, som hun giver ham i Haanden.)

Dina.

Nu er Du atter Murer; husk nu paa,
At Du skal bygge op, ei rive ned.

(Den lille Dina løber hen og kysser ham.)

Som Fader kiender Dig dit Barn igien!

Rudolf

(kaster sig for Walters Fødder).

Min Redningsmand!

Dina
(lidt forlegen).

Det er han rigtignok. —
Herr Oberst! Jeg kan ikke knæle for Jer,
Men jeg kan takke Jer! Og Dinas Tak
Har aldrig mistet sin Hukommelse.

Walter.

O, kiære Venner! Hvor det glæder mig,
At Skiæbnen føier det saa let for mig,
At være Jer til Redning og til Nytte.
Min stakkels Rudolf! har de fanget Dig?
Fordømte Skik, afskyelige Daad!
Hvorved den ædleste blandt alle Stænder
Nedværdiges og taber al Betydning.
Hvad Ære kan det være vel for mig
Og andre brave Krigere, med Hug
At drive frem en Skare kiøbte Trælle
Til — Heltedaad! Ha latterlige Navn
For — Slaver, — smeddede med Lænker sammen
Som Tyve paa Galleien. — Naar skal atter
Fri Landets Søn slaae for den danske Friheb?
Naar skal han atter føle sig en Helt,
Med Sværdet i sin Haand for Fædrelandet?
Naar det fordømte Hververi er endt!
Naar fremmed Skildvagt ei fortvivler meer
I fremmed Stad og Fæstning; ha naar Bonden
Er atter, som i Oldtid, Odelsmand —
Da skal han kæmpe som den gamle Helt,
Og skaffe Danemark sin gamle Ære.

(Johanna, som mærker, at Dina er rørt over Walter, vinker sin Mand, og gaaer sagte ind i Sidekammeret med ham og Barnet.)

Dina.

O Walter! Jeg har miskiendt Jer, tilgiv!

Altid har jeg høiagtet Eders Sind
Og Flid og Handlekraft; men troede Jer
Kold, som de Tal, de Linier og Cirkler,
Hvormed I regned Eders Planer ud,
Og som det Sværd, hvormed I tappert slog.
Hvor taabelig og skiev var denne Mening!
Nei, Walter er en stærkbevinget Aand; —
Og — hvad der koster mig af Alting meest —
Frivilligt jeg — ydmyger mig for ham,
Og beiler venligt om — Tilgivelse.
Taknemligheden glemmer ei Velgierning;
Men Høimod har en slet Hukommelse
For Krænkelsen — der ærlig er fortrudt!

Walter.

Man lærer stundum i et Øieblik
At kiende, hvad ei mange Livets Aar
Tilforn har øinet. Ogsaa, Dina, jeg
Miskiendte Dig; uagtet varmt mit Hierte
Hang ved Erindringen af dine Fortrin.
Jeg troede Dig, med samt hver sielden Evne,
Behersket af et daarligt Drømmeri,
Der nød kun Livet som et Skyggespil.
I denne Morgenstund opdaged jeg
I Dinas skiønne Barm et kraftigt Hierte.
Den som sin Broder elske kan saa høit,
Kan ogsaa vorde Hustru, Vennevív. —
Jeg beiler om din Haand! O ræk mig den!
Jeg deler med Dig Rang og Lykke, Dina!
Jeg ønsker ingen fornem Adelsfrøken.
Man skal ei kalde mig Roturier
Og Parvenu; jeg agter ei at trænge
Mig ind i deres Æt. Fortienesten
Og Kongens Naade har ophøiet mig;
Det skal de lade gielde. Vord min Viv!

Med Dina ved min Side, — begge kiække,
Skal vi nedlyne dem med stolte Blik,
Som vove tør vor Adel at fornægte.

Dina (bedrøvet).

O Walter! Hvorfor hersker Mennesket
Ei over Villien, over Lykken meer?
Hvi skal en Grille tidt bestemme Hiertet
Til hvad der ofte bli'er vor Undergang?
Du troede mig behersket af et baarligt
Vildt Drømmeri? Maaskee har Du dog Ret.
Og er det saa — da bli'er vist ikke Dina
Den Eneste, den Sidste. — Hvad er Elskov
Vel andet, end et saadant Drømmeri?
Men — skiøndt ei Kiærligheden har Fornuft, —
Hvad er vel al Fornuft og al Forstand,
Som mangler Kiærlighed?

Walter.

Hvem elsker Du?

(Dina viser ham Ringen paa sin Finger.)

Hvo gav Dig Ringen, Dina?

Dina.

Corfitz Ulfeld!

Walter.

Ha Ulyksalige! Farvel for evig!

(Gaaer.)

Dina.

Ak, der bortstødte jeg min sidste Ven.
Hvem har jeg nu — hvem har jeg nu igien?

Tredie Handling.

Hele Forgrunden af Skuepladsen indtages af en tæt Løvhyttegang med klippede buede Aabninger, hvor igiennem man seer en smuk lille Hauge med Frugttræer og Blomster, og Ulfelds Pallads, gammel gothisk Borg med Spir, i Baggrunden.

En Gartner. Dina,

(klædt som Amagerpige. Paa Armen har hun en Kurv).

Gartneren.

I kommer for at sælge Blomstersvibler?

Dina.

De skiønneste, de bedste; nylig sendte
Fra Holland.

Gartneren.

I vil sælge dem til Fruen?

Dina.

Jeg tænker, Blomstervæsnet her i Haugen
Vedkommer hende.

Gartneren.

Ja forsaavidt, naar
De staae der, kan hun plukke, lugte til dem,

Fornøies over deres Farver; men
Ifald I troer, at hun umager sig,
Med Kiøben, Planten, Vanden og deslige,
Saa taer I feil. Nei, Frøken Leonore
Har andet at bestille.

Dina.

Saa? Hvad giør hun?

Gartneren.

Nu, for Exempel, sidder hun og læser
Latin.

Dina.

Latin? Det er Pedanteri,
Det skikker sig ei for et Fruentimmer.

Gartneren.

Hun skal vel lære Sædlighed af Jer?

Dina
(fatter sig).

Bliv ikke vred! Jeg meente kun — det er
En Sieldenhed blandt Qvinder, at de lære
Latin.

Gartneren.

Hun er i dette, som i Andet,
Undtagelse fra Reglen. For Exempel,
I troer vel ei, at hun kan giøre Vers?

Dina.

Som due noget? Dem gad jeg dog seet.

Gartneren.

Forstaaer I jer paa Sligt.

Dina
(fatter sig).

Nei; (leer) men bedømme
Kan man jo nok, fordi man ei forstaaer.

Gartneren.

I er satirisk mærker jeg.

Dina.

Satirisk —
Hvad er da det?

Gartneren.

Ja det kan, for Exempel,
Jer Frøken Leonore bedst forklare.
Her er et Vers til hendes Ægteherre,
Det har hun giort paa Grevens Fødselsdag.
(Rækker hende et Stykke Papir)
Hvad synes Jer om det?

Dina
(efter at have læst det).

Jeg finder det
Lidt mat, — en Smule flaut; — men overst velmeent.

Gartneren.

Ja hvad forstaae vel Bønder, for Exempel,
Sig paa Agurksallat?

Dina (leer).

Amagerbønder
Forstaae det nok.
(Giver ham Verset tilbage.)

Gartneren.

Ja — hvad jeg vilde sige —
Min Frue kan I neppe faae i Tale.
Jeg kiøber ingen Svibler; — man kan ei
Bedømme deres Værd, før Blomsten kommer;
Jeg kiøber ikke Kat i Sæk.

Dina.

Men Herren
Maaskee?

Gartneren.

I siger noget! Han bedømmer
Ved første Diekast, hvad ei vi Andre
Forstaaer os rigtigt paa vort hele Liv.
Ja ja! Jeg henter Herren, for Exempel!
Han lider smukke Blomster, smukke Piger.
(Gaaer.)

Dina (ene).

Jeg troer, jeg holder mig godt i min Maske!
Og hende, som jeg nødigst seer af Alle,
Jeg lod mig melde hos, — for siden ei
At overraskes. Kom hun selv, saa lod hun
Formodentlig mig gaae med mine Svibler,
Og Sagen var for dennegang tilende; —
Men nu — nu kommer Han; — og Fruen læser
Latin. — Det træffer sig særdeles heldigt.
Gud hvor mit Hierte slaaer! — Er det da vist?
Er jeg forelsket end i Corfitz Ulfeld?
Hvad hiælper det at nægte Sandheden?
(Seer sig om.)
O hvor forskiellig er Naturen her,
Fra den, hvor sidstegang vi saaes. Der kiendte
Det vilde Sand- og Vandstøv ingen Skranker;
Her drømmer Blomsten bag den snevre Muur,
Som om den sad i Fængsel. — Dina! Hvis
Du i din Blomsterungdom saadan sad
Indsluttet af den skumle Fængselsvæg?
Hvis Blomster her Du saae for sidstegang? —
Hvor falder Sligt mig ind? Den Phantasie,
Den løber dog bestandig af med mig,
Og viser mig tidt Skrækkebilleder,
Som om den vilde røve mig mit Mod.
Aandskraften maa bekæmpe Phantasien
Og tvinge den til Lydighed; hvis ei
Blev alle vi Begavede forrykte.

Ulfeld kommer.

Min Gartner siger mig: her er en Pige
Med Blomstersvibler.

Dina
(vender sig halvt fra ham og rager i Kurven).

Svibler har jeg nok af
Som dunkle Haab, som uopfyldte Ønsker,
Som Børn i Svøbet ligge de i Kurven;
Det kommer an paa Eder selv, Herr Greve!
Om de skal plantes her i Eders Hauge,
Om der skal blive Hyacinther af dem.

Ulfeld (forundret.)

Hvad seer jeg! — Dina!

Dina (neier).

I seer ikke feil!

Ulfeld.

Amagerpige!

Dina.

Denne Dragt er kun
Et Svibelskiul.

Ulfeld.

Der skiuler Skiønheden?
Den Lignelse sig passer ikke her;
Thi Dragten klæder Dig særdeles godt.
(Søger at skiule sin Forlegenhed.)
Min kiære Dina — Du besøger mig?

Dina.

Det undrer Eder? Mindes I dengang I
Besøgte mig?

Ulfeld.

O jeg har ikke glemt det.

Dina.

I undres over, at jeg kommer her?

Forsikkrer mig, at I har ikke glemt mig?
Saa har I glemt mig. — Der er Eders Ring!
Jeg kom kun for at flye Jer den tilbage.

Ulfeld (smilende).

Saa kort for Hovedet som hidindtil!
Saa ubetænksom nu som hidindtil.

Dina (næsten med Taarer).

Ha det er smukt af Jer, at forekaste
Mig Ubetænksomheden! I som selv
Benytted Jer deraf.

Ulfeld.

Hvor kan Du dog,
Med samt dit gode Hoved, misforstaae mig
Saa reent?

Dina.

Hvad vil I sige da med Eders
Forlegenhed og fornem kolde Tale?

Ulfeld.

Jeg nægter ei, at jeg er lidt forlegen.
Du søger mig i Haugen her; — ifald
Min Kone, Frøken Leonora, kom?

Dina.

Saa stod jeg ydmyg som Amagerpige,
Og solgte Svibler. Hvis I kun er bange
For Eders Kone, kan jeg trøste Jer:
Hun sidder jo fordybet i Latin!
Hun er i Rom; imedens kan vi to
Vel snakke sammen lidt i Kiøbenhavn.

Ulfeld.

Raskvovende, som altid!

Dina.

Giør I atter

Mig Forekastelser, saa gaaer jeg strax.
Der har I Eders Ring!

Ulfeld.

Hvormed har jeg
Forbrudt det Venskab, som den skulde tyde?
Du tog den selv jo som et Venskabstegn.

Dina (fatter sig).

Saa lad den sidde! — Altsaa — Dina kommer
Her som Veninde. Hun besøger Jer,
Og gratulerer Jer til Eders Ankomst.
Hvis hun var fornem nok, lod hun sig melde,
Saa kom hun i en Vogn — sex Heste for —
Drak Thee og Kaffe med Jer, hos Jer Frue,
Og spurgte, hvordan Eders Excellence,
Herr Greven, i den lange Tid sig havde
Befundet. Men — da jeg er borgerlig —
Saa maa jeg vælge til Audientsgemak
Et Sted, som det kan falde sig. Det Sidste
Vor stort: en Ørk — en Kirke; dette smaat.
Mig synes selv, at I er bleven mindre,
Skiøndt mere trind. Hiælp St. Christoffer! troer
Jeg ikke næsten, at I bær Paryk.

Ulfeld.

Nei, Dina! nei. Det er mit eget Haar,
Men langt og krøllet efter Tidens Mode.

Dina.

Gud være lovet! Hvis I bar Paryk,
Da var det ude med os.

Ulfeld.

Du henrykker
Mig atter med din Kiækhed, med dit Lune.
Jeg seet har mange skiønne Fruentimmer
I London, i Paris, i Wien, i Haag,
Men Ingen ligner Dig.

Dina.

Dog har I glemt mig.

Ulfeld.

Nei paa min Ære, nei!

Dina.

Paa Eders Ære?
Jo I maae tale vel om Æren! I,
Som sneg Jer ind i Kirken efter mig,
Og profanerede Guds hellige Huus —
Og satte denne Guldring paa min Finger.

Ulfeld.

Du lille Hedning! profanerte Du
Ei Kirken først? Hvor tør en Catholik
Indsnige sig vel i en luthersk Kirke?

Dina.

Hvor tør en Rigshovmester lyve sig
Til Ungkarl, naar han alt er Ægtemand?

Ulfeld.

En Rigshovmester og en Lutheraner
Dog aldrig havde kunnet ægte Dig.
Den Borgerlig-Catholske, om han altid
Var bl[illegible] Ungkarl.

Dina.

Derom talbes ei.
Og sæt nu, at I havde fundet ei
Hos mig det Sindelag, den Kraft, Bestemthed,
Som dog I fandt, — hvad var der blevet vel
Af Dina?

Ulfeld.

Hvad Italien og Frankrig
Har mange Mager til: den skiønne Dina
Var bleven Ulfelds Herskerinde.

Dina.

Navn
Ei Ordet mig paa fransk, saa rødmer jeg.

Ulfeld.

Hver Tid sin Fordom har. Den skiønne Dina
Var altid Hader af sin egen Tid
Og Tidens Tænkemaade. Men hvorfor?
Det er dog den man lever i, dog den
Man er afhængig af. Den skiønne Dina
Forelsked sig —

Dina (neier).

I Corfitz Ulfeld!

Ulfeld.

Hør mig!
I gamle danske Kæmpe=, Riddervisser,
I engelske Ballader. Hun fik Lyst til
At være den „nødbrune Pige", som
I Mandsdragt fulgte trolig med sin Ridder.
Jeg fandt i den vansmægtige Natur,
Som hvirvler Sand hist ved et stormfuldt Hav,
En deilig Mø. Den tryllende Kontrast
Stærkt virkte paa mig; jeg forelsked mig,
Og vandt, det veed jeg, atter Dinas Omhed.

Dina.

Er I saa vis paa det?

Ulfeld.

Dit søde Kys
Har sagt mig det. Dog vandt Du ikke blot
Min Elskov, men min Agtelse, da Du
Dig viste stærk nok til at væbne Dig —

Dina.

Imod Forførelsen.

Ulfeld.

I Edens Hauge
Forførte Eva Adam; siden da
Vi joges ud af Uskylds Paradis —

Dina.

Forfører Adam Eva. Nu maa Eva
Beskiœmme Adam. Mener I ei saa?

Ulfeld.

Du har beskiœmmet mig, jeg tilstaaer det,
Og bragt tilbage mig paa Pligtens Vei.
Saa stærk en Charakteer, saa usædvanlig
Som din, kan trøstig man betroe sig til;
Thi Du er ikke som en anden Qvinde.
Saa hør da, Dina! Jeg har elsket Dig;
Men nu — nu elsker jeg Dig ikke meer;
Nu elsker jeg — Eleonora Ulfeld.

Dina (forundret).

Jer egen Kone?

Ulfeld.

Hendes Fromhed, Troskab,
Deeltagelse, Forstand — og Mod'ren til
Mig kiære Børn, — Ledsagerskken paa Livets
Tidt tornefulde, farefulde Vei —
Har ganske vundet Corfitz Ulfelds Hierte.

Dina.

Saa at der er igien ei mindste Stykke
Tilbage nu for Dina?

Ulfeld.

Jo — for Venskab
Er der et stort, et aabent Hiertekammer.

Dina.

Hvor der er Rum nok, tænker jeg. Man siger,

I har ei mange Venner just. Nei Tak!
Der har I Eders Ring igien!

Ulfeld.

Du vil ei
Beholde den?

Dina.

Hvad skulde jeg med den?
Den vækker jo kun ærgerlig Erindring.
Jeg vil ei giøre Jer Bebreidelser!
At være smukt forelsket i sin Kone,
Det er jo christeligt. Men, som jeg mærker,
Har I saa kiendeligt forandret Jer,
At Følelsen jeg havde for Jer før,
Er ogsaa qvalt, som Sæd i Nattefrost.
Jeg saae Jer sidstegang — dansk Herremand,
Der mindte mig om Oldtid, Middelalder, —
Nu er I bleven — fornem Diplomat.
Det slebne Frankrig og Italien
Har slikket Eder Ridderminen bort,
Til søde Smil optrukket Eders Læber,
Og giort Jer til — en fiin Ambassadeur!

Ulfeld.

For Himlens Skyld, skiul Dig! Der er min Kone.

(Dina smutter bag Hækken.)

Eleonora Christina

(kommer med Giftflasken).

Min bedste Corfitz! Bliv ei vred paa mig,
Fordi jeg varer Dig med denne Flaske.
Du sagde selv: det er en rædsom Gift.
Dit Ord om Kongen, da Du var fortørnet:
„Han hensov strax derved, som i en Dvale",
Mig klinger end forfærdeligt i Øret.
Jeg skiælver over alle mine Lemmer,

Naar jeg seer Flasken paa Kaminen end.
Dog stod den der, uvogtet som igaar.
Jeg har ei Ro, før denne Dødens Saft
Er hældet bort og reent tilintetgiort.
I Haugen har man gravet hist et Hul,
Hvoraf man løftet har en Kampesteen,
Der stod i Veien for Rabatterne;
Lad os i Hulen gyde Giften, Corfitz!
Vælt Stenen ovenpaa! saa er det glemt,
Saa er det, som det aldrig havde været.

Ulfeld,
(forfærdet men med Fatning, tager Giftflasken).

Min bedste Leonora! Du har drømt.
I Middagsheden er Du slumret ind
Nok over den latinske Classiker,
Der stundom er kiedsommelig; jeg veed det.
I Drømme har Du blandet Tant med Sandt.

Eleonora.

Jeg har ei sovet, Corfitz! jeg var vaagen;
Hvis Nogen af os drømte, var det Dig.

Ulfeld
(blinker til hende, slaaer Øinene fortvivlet til Himlen og skotter til Siden).

Jeg siger Dig, at Du har drømt, min Hustru!
Gaa, skynd Dig! Gaa tilsengs! Du er ei vel.
Sov Febren bort!

Eleonora,
(som mærker Uraad).

O Gud i Himmelen!

(Hun iler ud.)

Dina
(kommer langsomt frem og siger forbauset, i det hun maaler Ulfeld fra Isse til Fodsaal):

Vil Du med Gift berøve Kongen Livet?

Ulfeld.

Hør Dina! — Doctor Sperling kom igaar
Med denne Flaske, der var vel forseglet,
Som Du den seer endnu; frataget nylig
En farlig Morderske. Han er distrait,
Som Hvermand veed, han glemte den hos os.
Min Hustru, der er noget altfor følsom,
Kom til og hørte det, og gios for Giften;
Og i en Drøm nu, i den hede Middag,
Hun phantaseerte lidt. Det er ei værd
At tale meer om det.

Dina.

En Sag, som denne,
Fortiener, Corfitz, vel at tales om.
Jeg gyser! Hvad betyder denne store
Forlegenhed og Angst? Jeg seer, I kæmper
Med Eder selv. Jesu Maria frels mig!
I være vil en Kongemorder?

Ulfeld
(med Kraft og Stolthed).

Nei
Saa sandt Gud lever og min Ridderære.
Og dette, Dina! maa Dig være nok.

Dina.

Nei, Corfitz Ulfeld! det er ikke nok.

Ulfeld.

Hør nu et Alvorsord, et vigtigt Ord,
Som ikke spildes. — Jeg har leget med Dig,
Og det var ikke Ret.

Dina.

Ja — løiet for mig,
Som nu. — See, det er Sandheds Alvorsord.

Ulfeld.

Ha driv mig ikke til det Yderste!

Dina.

O det behøves ei! thi efter al
Sandsynlighed staaer I saa yderligt,
Som I kan komme.

Ulfeld.

Spænd ei Buen til
Den brister!

Dina.

Den er brusten!

Ulfeld.

Nei, ved Gud!
En Qvindehaand skal ikke bryde den! —
Hør mig! — Du kom til mig, — og Du har R
Til dette Møde; jeg har elsket Dig
Og jeg bør ogsaa giøre Noget for Dig;
Det vil jeg gierne; skiøndt jeg skammer mig
Ved det ungdommelige Sværmeri,
Hvortil, i altfor modne Manddomsaar,
Din Deilighed forførte mig. Din Skiønhed
Anklage Du derfor, men ikke mig.
Og mine Følelser blev mødt af dine;
Du kom imøde mig den halve Vei.
Det er forbi.

Dina.

Forbi!

Ulfeld.

Jeg skiænker Dig
En aarlig Sum, hvoraf Du godt kan leve,
Et Huus med Møbler, Hauge, — hvad Du vil!

Dina.

Saadan belønner man — sin Herskerinde;
Men da jeg aldrig var det, vorder det,
Saa vil jeg ikke nyde denne Gave.

(Stolt)
Jeg har hvad jeg behøver, for at færdes
Som andre Dyr i denne usle Verden.

Ulfeld.

Hvad vil Du da?

Dina.

Kun sige Dig Farvel!
Og give denne Guldring Dig igien.
(Giver ham Ringen.)

Ulfeld.

Til Had forvandles da din Kiærlighed?

Dina.

Nei — til Foragt!

Ulfeld (opbragt).

Ved mine Fædres Ære,
Den har jeg ei fortient, — Skomagerdatter!
Hør mig for sidstegang: Jeg er uskyldig!
Det sværger jeg Dig til ved Frelsens Gud.
Men dette, Dina, maa Dig være nok.
Thi — dersom Du anklager mig — skiælv, Dina!
Man siger: Forord bryder ingen Trætte; —
Jeg staaer i misligt Forhold her til Danmark,
Har mange Fiender og Misundere;
Kan ei indlade mig, og vil ei heller
Nedlade mig til uanstændigt Forsvar.
Jeg nægter Alt! Du staaer som Løgnerske, —
Og Døden, Dina! bli'er din visse Løn.

Dina.

Saa er det ikke førstegang, at Døden
Uskyldigheden traf, og skaante
Forbryderen.

(Gaaer hurtig bort.)

Eleonora Christina kommer tilbage.

Hvad var det for en Pige,
Som talde med Dig og som bragte Dig
Ud af Dig selv?

Ulfeld.

Det var en Hex fra Heden,
Der hilste mig til Undergang, som Macbeth.

Eleonora.

Hun vilde sælge Blomstersvibler, sagde
Vor gamle Gartner mig.

Ulfeld.

Nei, Leonora!
Det var Skarntyder; — dem fik vi for Intet.

Eleonora.

Min Gud, hvad fattes Dig?

Ulfeld.

Alt, Alt maaskee!
Og derfor takker jeg din latterlige,
Urimelige Følsomhed. At Du
Bestandig i det timelige Liv,
Med al din Lærdom, Viisdom, bærer Dig
Saa keitet ad, — det styrter mig til Helved.

Eleonora.

Igien Du raser!

Ulfeld.

Hvorfor haber os
Vel Dronningen? Fordi — til hendes Kroning,
Da vi besøgte Juveleren — Du,
Der endelig skal prøve hendes Krone,
La'er Kronen falde, — saa en sielden Perle,
Den bedste, springer af og sønderknuses.
At det var Hændelse, det vil Sophia,
Det vilde Kongen selv ei troe; de troede,

Det var af Ondskab, af Misundelse,
Du lod den unge Dronnings Krone falde, —
Og Hævnen fletter os en Tornekrone!

Eleonora (med Taarer).

Tidt nok har Du bebreidet mig det Misgreb.

Ulfeld.

Et Misgreb har Du atter giort, langt værre;
Hvorfor maaskee der ingen Frelse gives.

Eleonora.

Du dræber mig med Skræk.

Ulfeld.

Hvi kunde Du
Ei lade den fordømte Flaske staae
Til Sperling hented den igien? Hvad skulde
Den ned i Haugen? Hvorfor plaprer Du, —
Der steds vil lære mig Forsigtighed, —
Saa stor en Hemmelighed ud? Et Ord,
Som selv Du takked Gud for, Ingen hørte!
Der nu, som Pest, bragt i et uldent Fnug,
Udbreder Ødelæggelser for os; —
Der, som en Gnist, der kunde været slukt,
Af Dig oppustes til en Ildebrand,
Der indebrænder os i Husets Aske!
Nu løber hun maaskee forrykt til Hove,
Fortæller der: „Ulfeld vil myrde Kongen!"
Hvad giør vi saa?

Eleonora.

O Gud i Himmerige,
Min elskte Corfitz! dyrebare Ven!
Har din Eleonora styrtet Dig
Til Undergang? Da — da, som en Alceste,
Jeg selv nedstige vil i Tartarus
Og redde min Admet.

Ulfeld.

Nu taler Du
Dig værdigt! Og jeg haaber vi kan reddes,
At ei Du skal opoffre Dig for mig.
Men denne — jeg vil ikke sige „Last",
Men store Feil, — hvormed Du tidt har skadet, —
Den altfor overdrevne Følsomhed
Maa Du aflægge.

Eleonora.

Tal, min bedste Mand!

Ulfeld.

Først — uden smaalig Qvindenidkiærhed,
Som her især var yderst slet anvendt,
Maa Du taalmodigt, uden Klynken, høre,
At denne Pige, som besøgte mig,
Og som jeg kiendte før vor sidste Reise,
Kom — at fornye det flygtige Bekiendtskab,
Men harmedes, fordi jeg elsker kun
Min Hustru Leonora. — Troer Du mig?

Eleonora.

Ak gode Gud! Hvor mangen bitter Skaal
Maa man udtømme dog i dette Liv!

Ulfeld.

Du troer mig ikke?

Eleonora.

Ak jeg faaer vel troe Dig!

Ulfeld.

Det er et Barn, en Sværmerske; men just
Derfor saa farlig. Jeg bortviste hende
Med Strenghed; hun er stolt, fremfusende —
Jeg frygter at hun hævner sig.

Eleonora.

Saaledes
Jeg til dit Vanheld Aarsag er igien!

Ulfeld.

Kun Følsomheden og den altfor store
Betænkelighed bort! saa er vi frelste.
Jeg strengt har varet Dina; røbes jeg,
Skeer det til hendes egen Undergang.
Jeg nægter Alt; — hun staaer som Løgnerske.
Saaledes maa det være. Corfitz Ulfeld
Kan ikke staae for Kongen som Forbryder,
Som Fiende, der beslutter Fredriks Død
Idag, men faaer imorgen andre Tanker,
De forrige maaskee i Overmorgen.
At det var et Mundsveirs Phantasteri,
Der aldrig slog i dette Hierte Rødder,
Troer Ingen, som erfarer det. Det er
Nu eengang Menneskets Tilbøilighed,
Om Næsten altid kun at troe det Værste.
Hvis Du vil redde mig, — Du, som har bragt mig
Til Afgrundssvælget, — maa Du staae mig bi,
Og nægte Alt.

Eleonora.

Aflægge skulde jeg
Falskt Vidnesbyrd?

Ulfeld.

Nei sandt! Du vidne skal:
„Jeg er uskyldig, vil ei Kongens Død."

Eleonora.

Det kan jeg godt, thi det er hellig Sandhed.
Men — tale dog med Forbeholdenhed —

Ulfeld.

Det maa Du!

Eleonora.

Hvis det kom til Eed?

Ulfeld.

Saavidt
Vil Sagen ikke gaae. Hans Majestæt
Vil nøies med mit Ridderord.

Eleonora.

Og Pigen?

Ulfeld.

Jeg frelser hende, naar jeg selv er frelst!
(De gaae.)

Værelse hos Walter.

Walter. Rudolf Vinhofer.

Walter
(lægger nogle Papirer hen).

Hvad Du har skrevet af for mig, dermed
Er jeg særdeles vel tilfreds.

Rudolf.

O Herr
Geheimeraad! Saa lad mig blive hos Jer.
Jeg er ei uden Kundskab, jeg kan tydsk —
Min stakkels Søster lærte mig lidt fransk.

Walter.

Fransk har hun lært Dig?

Rudolf.

Og Retskrivning i
Mit Modersmaal.

Walter.

Forunderlige Skabning!
Af stridige Naturer sammensat:

Letsindig som en Sommerfugl, og flittig
Som Spindevæven; smidig, vild som Katten —

Rudolf.

Og tro som Hunden!

Walter
(med Foragt).

Tro! Hvem er hun tro?

Rudolf
(trækker paa Skuldrene).

Den Synder, som har stiaalet hendes Ro.

(Det banker. Rudolf lukker op. Dina kommer bleg og forvirret.)

Dina.

Tilgiv mig, Herr Geheimeraad! Jeg vidste
Min Broder var hos Jer. Jeg trænger heilig
Til Raad — af Mænd; — han er den Eneste,
Som jeg tør vente Hiælp af, — som jeg vover
At tye til i min Nød. Men — Rudolf er
Hos Jer, og Sagen kræver Hast.

Walter.

I har jo
Grev Ulfeld! Gaa til ham!

Dina.

Jeg kommer fra ham!

Walter.

Har Greven havt en Fest, en Maskerade?
Jeg seer I er formummet.

Dina.

Spot ei den
Ulykkelige!

Walter.

Ha — saa sander I
Mit Affkedsord?

Dina.

Araberen i Ørken
Behandler ædelmodigt selv sin Fiende,
Som træder over Tærsklen i hans Hytte.

Walter.

Med Eders Broder ønsker I at tale?
Velan, saa vil jeg vige Pladsen ham.

Dina.

Bliv, Herr Geheimeraad! I denne Sag
I bedre kan end Rudolf raade mig.
Jeg kommer ikke til min Ungdomsven,
Til Walter, som jeg krænked og fornærmed;
Jeg kommer til Geheimeraaden, Kongens
Fortrolige; den Helt, hvis Pligt det er
At staae sin Konge bi med Sværd og Liv —
Til ham jeg kommer.

Walter.

Atter nye Gaader!

Dina.

Jeg gik til Ulfeld, ham Farvel at sige
Maaskee for evig — og det blev for evig!

Walter.

Ei, ei! Saa har I ogsaa brudt med ham?

Dina.

Det Baand som bandt til ham, var let at bryde,
Det var ei Løftets, var ei Pligtens Baand.

Walter.

Men Hiertets!

Dina.

Kald det hvad I vil! Hos ham
Ei havde Hiertet Deel deri; og muligt
Var det hos mig meer Lunets Egensind

End Følelsens. Men jeg er ikke kommen
For at forsvare mig; thi der har Ingen
Ret til at spørge mig om mine Luner.
Hvad jeg har hørt i Haugen hos Grev Ulfeld,
Det byder Pligten mig, som Undersaat,
At aabenbare tro for Kongens Mand,
Og det er Eders Pligt at høre mig.

Walter.

Hvad har I hørt?

Dina.

Et lavt Forræderi,
Som aldrig skulde tiltroes Corfitz Ulfeld.
Jeg havde klædt mig ud som Blomsterpige
Og kom i Haugen, for at træffe ham.
Da nærmed, som jeg stod og talde med ham —
Sig Frøken Leonora. Ulfeld bad
Mig træde lidt tilside, til hun gik.
Hun viste ham en Flaske — det var Gift,
Og forekasted ham med Ængstelse
Beslutningen, i Harm han havde fattet,
Dermed at dræbe Kongen, „saa han hensov,
Som i en Dvale". Ulfeld blev forfærdet,
Fordi han vidste, jeg var nær nok til
At høre hende. Flux hun maatte gaae,
Og mig han drev med Trudsler ogsaa bort,
Forsikkrende sin Uskyld, men desværre
Med Raseri, som vidned om hans Brøde.

Walter.

Det er en Sag af største Vigtighed.
Vi, Dina! Hurtig jeg mig klæder paa,
Og strax igien skal spændes for min Vogn.
Til Slottet maa Du med, maaskee til Kongen.

(Han gaaer ind i Sideværelset.)

Dina
(vender sig hurtig til Rudolf).

Min Broder! Elsker Du den stakkels Dina?
Troer Du, Du skylder hende nogen Godhed
Og Giengiæld for den Kiærlighed, hun hidtil
Har viist Dig?

Rudolf.

Dina! Kan Du tvivle derom?

Dina
(rækker ham et Brev).

Nu vel, saa bring det Brev i største Hast
Til Ulfeld! Giv det til den gamle Gartner!
Siig ikke hvem Du er; men ufortøvet
Lad Ulfeld læse Brevet.

Rudolf.

Og hvad skrev Du
I Brevet?

Dina.

At hans Liv i Fare staaer,
At han er klaget an, og at han strax
Maa flygte bort.

Rudolf.

Du klager over ham,
Og Du vil redde ham?

Dina.

Jeg klager ikke —
Jeg redde vil min Konges Liv.
(Sukker, med Haanden paa Hiertet.)
Og, hvis det
Er muligt, ogsaa hans. Afsted min Broder!
(Rudolf gaaer.)

Fierde Handling.

Slotsfængselet.

Otho Krag. Tvende andre Herrer fra Retten.
Dina i Lænker. Tienere i Baggrunden.

Otho Krag.

Vi komme, Dina! for at sige Dig
At Bytingsdommen over Dig er fældet,
Hvorefter Du dit Hoved miste bør,
Og Hovedet skal sættes paa en Stage.

Dina.

Det var en naadig, en retfærdig Dom.
Min Boeslod har man ei berøvet mig?
Den kan jeg skiænke mine fattige Frænder.
Og derved bliver det?

Krag.

Som alle Livs=
Og Æressager, appelleres den
Til Rigets Raad; men trøst Dig ei med det!
Stadfæstet vorder vist den fældte Dom.
Der gives kun eet Middel til at reddes,

Og det er Ulfelds Forbøn, Kongens Naade.
Men Greven kan ei bede for Dig, Kongen
Kan ei benaade Dig, saalænge frækt
Du bliver ved den skiændige Beskyldning.

Dina.

I kalder Sandheds Udsagn skammeligt?

Krag (streng).

Løgn var ei Løgn, hvis ikke Løgneren
Den kaldte Sandhed. Men hvor sand den Løgn er,
Som Du har vovet dristig at frembringe, —
Dertil behøves ei Jurist og Dommer;
Selv Uoplyste, ringest Almuesmand,
Enfoldige, ja Børn kan skielne det.
Man kiender vel dit Forhold til Grev Ulfeld!
Du været har hans Frille, som det lader,
Før sidste Reise; nu, han kommer hiem,
Besøger Du ham i Amagerdragt,
Maskeret vil Du skiules for hans Frue,
For at forføre ham til gamle Synder.
Han væmmes over din Paatrængenhed,
Og viser bort Dig med sit Vredesord;
Da fatter Du det skammelige Forsæt,
At hævne Dig med taabeligste Løgn.
Grev Ulfeld — han har Feil, det veed vor Herre!
Og med sin Stolthed ægger han imod sig
Den Adelige som den Borgerlige;
Men er der nogen Riddersmand endnu
Fra Heltefædres Tid med Adelsaand,
Da er det Ulfeld. Heller troede man,
Han havde sat sig ned at sye for Penge
Som Skrædder, end at Ulfeld havde havt
Det Forsæt Danerkongen at forgive.
At være stødt, at være vred paa Kongen —
Det kan han nok, af en umættelig

Ærgiærrighed, som aldrig tilfredsstilles;
At Hidsighed og Fusentasteri
Ham kunde drive til et farligt Spil,
Hvis Diævlen fristed ham, — det var vel muligt;
En stor Forbrydelse var tidt beslægtet
Med kraftig Aand og med et sieldent Hoved; —
Men offenligt og kiækt maa Ulfeld handle!
I Mørke koge Seid som gammel Hex
Af arrig Hævnelyst, — det kan han ei.

Dina.

I dømmer haardt Den som I vil forsvare.

Krag.

Det giør jeg, Dina! for at vise Dig,
At Sandhedskiærligheden er mig hellig.
Jeg holder ei med Dig og ei med Ulfeld,
Men med Retfærdigheden. — Hør da nu
Et Venneraad og lad din Galskab fare!
Du kommer jo dog ingen Vei dermed.
Herr Doctor Otho Sperling var hos Kongen
Og kiendte Flasken strax, der er forseglet
Med Facultetets Segl; og Doctoren
Tilstod, at han har glemt den hos Grev Ulfeld.
Grevinden, Christian den Fierdes Datter,
Uskyld og Dyden selv — Eleonora
Christina — hun er bleven farlig syg —
Er sengeliggende. Saa dybt har hende
Din Ondskab krænket.

Dina.

Ja det troer jeg nok!
Lad hende nægte det, ifald hun tør.

Krag.

Din Frækhed, Dina! kiender ingen Grændser.
Du skal bevise dine Løgne, Du!
Grev Ulfeld vidned for sin Gemalinde,

Som ikke kunde være selv tilstæde,
Hun kommen var til ham i Haugen ned
Med Flasken, som var funden paa Kaminen;
At hun, af overdreven, ængstelig
Forsigtighed, bad Greven om at kaste
Giftflasken i et Hul, for at der ei
Ulykker skulde skee dermed. Det havde
Du hørt, der smuttet var i Hast bag Hækken,
For ei at vække Fruens Nidkiærhed.
Og nu har Du fordreiet hendes Ord,
For at betiene Dig deraf til Hævn.
Jeg selv med Vidner været har igaar
Ved Leonores Sygeseng; — og mat
Forsikkred hun, med Haanden paa sit Bryst,
At Ulfeld er uskyldig, og at Du
Har misforstaaet hendes Ord, hørt feil.
At alt Samvittigheden Dig har varet,
Det vidner Sedlen om, Du skrev til Ulfeld,
Hvori Du raader ham at flygte bort
Fordi der Nogen staaer ham efter Livet.
Mens Du anklager ham som Landsforræder,
Vil underfundig dog Du redde ham,
Vil straffe ham paa Æren, ei paa Livet, —
Og giøre Dig troværdig ved hans Flugt.
Tilstaa da, Dina, din Forblindelse!
Saa svinder Sagen i sin egen Taage;
Grev Ulfeld beder Kongen om Benaadning,
Og muligt slipper Du med ringe Straf.

Dina.

Og Walter?

Krag.

Walter gaaer det ikke godt.
Han er en Mand, en høit betroet Mand,
Som af Forbittrelse mod Corfitz Ulfeld

Giør fællebs Sag med — en berygtet Qvinde.
Sit Embed mister han og Kongens. Naade.

Dina.

Saa mister ogsaa Dina Livet. — Ha
Berygtet Qvinde? — I har dræbt mig alt;
Det Bedste har I dræbt, det Andet kan
I ogsaa tage.

Krag.

Du fremturer i —

Dina.

At tale Sandhed. Hvert et Ord var sandt,
Og ikke viger jeg en Fingersbred
Fra hvad jeg sagde. Men Du, Otho Krag!
Som kalder Dig Sandfærdigheden selv,
Mig lyver paa. Jeg var ei Nogens Frille,
Jeg er uskyldig, som den stakkels Blomst
Man knækker og letsindig træder ned.
Din Themis — med sit Bind for Øinene,
Sin Vægtskaal, — er ei mere reen end jeg.

Krag
(trækker paa Skuldrene).

Saa nødes vi da til at gribe til
Det haardeste, det sidste Middel

Dina.

Hvilket?

Otho Krag (til Tienerne).

Luk Døren op!

(Fløidøren aabnes; en Lampe brænder under
Loftet i det halvoplyste Værelse.)

Dina.

Hvad seer jeg?

Krag.

Pinebænken!

Dina
(forfærdes, men fatter sig snart).

O det er herligt! Hvilken skiøn Indretning,
Til at faae Sandheden at vide paa;
At tvinge Hiertet, naar det ei vil lystre
Fornuftens, Dydens, Religionens Røst,
Og agter ikke meer den Pinebænk,
Samvittigheden bygged i hvert Bryst. —
En skiøn Indretning! Sagtens noget plump:
Haandskruer, Strikker, Hiul — skal giøre fyldest
For Overtydning, Villie, Tanke, Pligt —
I Mennesket det Allerhelligste.
Hvi giør man ikke Hierner, ikke Hierter
Af Jern og Træ? — Pilatus spurgte Christus
Hvad Sandhed er — her, her han kunde lært det.
Ved Himlen, en fortræffelig Indretning,
Som giør vor Tid og Christendommen Ære.
I offre Mennesker endnu til Moloch,
Saa godt som Mexikaner og Carthager —
Og saadan dyrker I — Retfærdigheden!

Krag.

Afstaa fra din Haardnakkenhed! Bekiend!
Saa true Pinsler ei, maaskee ei Død.

Dina
(efter en liden Betænkning).

Frisk, Dina! Mod! Hvad er det Hele da?
Dit sunde Legem falmer, — disse Former,
Som Ynglinger beundred — sønderslides; —
Det smerter, — men dit Rygte har Du frelst.
Om nogle Dages Tid er Alt forbi,
Du efterlader et uplettet Navn.

(Til de Omkringstaaende)

Jeg træder ind i Ebers Helligdom

Og frygter ei den røde Offerpræst.
Gab, skumle Krokodil! og slug dit Rov!

(En Mand i røde Klæder træder i Døren.)

Dina
(blegner og vakler).

Aanden er villig — Kiødet skrøbeligt.
Jeg tør det ei — jeg holder det ei ud.
Jesu Maria! tilgiv denne Brøde:

(Skriger høit til Otho Krag)

Jeg tilstaaer: jeg har løiet Ulfeld paa.

(Hun falder til Jorden i Afmagt.)

Krag.

Hun er besvimet. Bringer nu med Omhu
Den arme, den ulykkelige Qvinde
Til Liv igien, og vederqvæger hende!
Jeg iler med at bringe dette Bud;
Og den frivillige Bekiendelse
Har — haaber jeg — for Alle bedste Følger.

(Dina bæres bort.)

Kongens Audientsgemak.

Kong Frederik den Tredie. Corfitz Ulfeld.

Kongen
(til Ulfeld, som kommer og bukker dybt).

Jeg vil Dig spare, Corfitz! for at komme
Til mig med altfor stor Forlegenhed.
Først — hvad den hele Sag angaaer med Dina,
Saa kiender jeg den af Processens Akter,
Og tvivler ei om din Uskyldighed. —
Du rødmer stolt, som om Du vilde sige:
Derom bør tvivles ei, selv uden Akter.

Der har Du Ret; hvis Sagen angik mig
Og Dig — var Alting afgiort med et Ord;
Men da det giælder Undersaatters Liv
Og Ære, maa det gaae sin Gang ved Retten.
Og snart er det jo skeet. Bagtalerskken
Faaer sin fortiente Løn, og Walter straffes
Med Embedstab; thi under Sagen har
Han viist saamegen Hidsighed og Had
Mod Dig. mod Adelen, mod Rigets Raader,
Ja dristig selv forløbet sig mod mig —
Saa jeg kan ei beholde ham. Dog skal
Han ikke lide Nød i fremmed Land.

Ulfeld.

Min Konge, — allerunderdanigst Tak!
Men dersom Eders Majestæt vil lægge
Til Naade Naade, — saa forund mig, blot
At sanke gloende Kul paa Fiendens Isse,
Og straf dem ei!

Kongen.

Jeg viser Dig ei Naade,
Jeg under Dig din Ret, som billigt er,
Og Dina heller ei skal mangle Ret.
Men Retten dømme! — Ei Retfærdighed
Kan være naadig mod Forbrydelsen,
Det var unaadigt mod Uskyldigheden. —
Tal ikke meer om hende! — Denne Sag
Er sørgelig, den har bedrøvet mig,
Forstemt mig og berøvet mig min Ro.
Derfor vil jeg idag ei heller høre
Forretningsting; men holder mig kun til
Hvad der personligt angaaer mig og Dig. —
Du troede, jeg var vred paa Dig, fordi
Du ikke havde virket meer i Holland?
Der tog Du feil! Jeg veed at skatte Dig

Som Diplomat. Det var ei din Skyld, Corfitz!
At Fredens Frugter ikke bedre blev
I Holland, som tilforn ved Brømsebro.
I Cabinettet var Du altid klog;
D'Aveaux, la Tuilerie, samt Oxenstierna,
Ja Mazarin gav Dig fortiente Roes. —
Men — Du mig forekommer som en Qvinde,
Altfor forelsket i din egen Skiønhed.
Ja, Du er en forfængelig Narciss.
Hvor Du kom frem — i Haag, Paris, i London,
Du holdt et Indtog, som det kunde været
Mig selv.

Ulfeld.

Jeg forestilte din Person,
Min allernaadigste Konge!

Kongen (smilende).

Alt med Maade!
Der er dog Forskiæl.

(Alvorligere)

Var det ogsaa mig,
Du forestilte, da til Frankrigs Dronning
Du sagde: „Frankrig har ei Adelsmænd;
De findes kun i Danmark!" — Var det mig,
Du forestilte, da, før Hyldingen,
Du bandt mig Haanden ved Haandfæstningen —
(Thi Du var Siælen i den hele Modstand,)
Saa stærkt, at, skiøndt Gud satte mig til Hyrde
For Danmarks Folk, jeg maa dog taale daglig,
At Adelsmanden hersker selv som Drot
Paa Herregaarden, klapper Hund som Broder,
Mens Bonden han behandler som en Hund,
Foragter Borgeren, vil tvinge ham til
Igien at binde Skoene med Bast?

Ulfeld.

Hvad der er bundet, Eders Majestæt,
Kan atter løses.

Kongen.

Ja det haaber jeg.
Og faaer jeg Haanden fri, — det sværger jeg
Ved den Almægtige, da skeer det blot for
At række hver en Dannemand min Haand,
Til Tarv og Ret, den Lave som den Høie.

Ulfeld.

Hvis alle Konger vare som Kong Fredrik,
Da blev Haandfæstningen nødvendig ei.
Det er for intet ei, at Himlens Gud
Beskytter Kongedømmet paa sin Jord!
Thi Splid, Misundelse, Spidsfindighed
Og hidsig Kappelyst, der aldrig hviler,
Oprøre Staten, som et Hav i Storm,
Med idel Stranden, Havari og Skibbrud,
Hvor alle Bølger raade. Kongens Kraft
Kun skaffer Medbør til den sikkre Havn,
En Medbør, der forstyrres ei af Blæst;
Og Naade, Herre! Hiertets skiønne Ret,
Ei udelukkes af iiskolde Form,
Der tidt med plumpe Kæmpefingre knuser,
Som Hiulet i en maadelig Maskine,
Hvad i en sindrig, ædel Kunstnerhaand
Til Fædrelandets Nytte kunde trives.

Kongen.

Du taler smukt; men ei Du taler i
Den Aand, der drev Dig hidindtil.

Ulfeld.

Talent
Har Manden ung, ifald han noget fik,
Og Kundskab bedst erhverver sig den Unge.

Hukommelsen har Barnet allerstærkest;
Men Modenheds, Dybsindighedens Frugt,
(Ei Skarpsinds Blomst, den springer tidligt ud)
Tilhører Manden, det er Mandens Høst.

Kongen.

Jeg altid hørte Corfitz gierne tale.
Du er den klogeste blandt mine Hofmænd!
Det smukke Spil af Tanker, Meninger
Forstaaer Du godt. Jeg spiller gierne med Dig.

Ulfeld.

Jeg haaber at bevise Dig, min Konge!
Alvorligheden, Ærligheden i
Min Siæl. Jeg leger ei med Sandheden.
Og — hvad jeg ikke før saa ret forstod —
Jeg vover at tilstaae Dig det, min Herre! —
At skatte Danmarks Frederik den Tredie, —
Det har jeg lært i Frankrig og i England,
Hvor Frondens Pøbel, Puritanersværmen
Beviste Manglen af en Kongesiæl.
Men det beviste ligerviis, at Pøblen
Bør aves, hvor den ikke rase skal.

Kongen.

Jeg tænker, det er netop Kongens Hverv,
At sørge for sit Land saa faderligt,
At efterhaanden Pøbelen forsvinder
Og han behersker kun et ædelt Folk.

Ulfeld.

Skal Nogen virke Sligt, da er det Fredrik.
O det var ei for intet, ædle Konge!
Da Du som Yngling gik i Sorøskole,
Og Egeløvet nedfaldt paa din Isse
Som Kongekrone, skiøndt din Broder levede.
Jeg stod i St. Denys, jeg saae den Krands,

Den hellige fromme Ludvigs Kongering,
Som passed Dig — den Eneste, — skiøndt Følget
Vor stort. Jeg saae den gamle Munk i Kirken,
Som spaaede Dig, som hilste først Dig Konge.

Kongen.

Du saae den Gamle? Lever han endnu?

Ulfeld.

Han lever og velsigner Dig.

(En Page kommer og bukker.)

Kongen.

Hvad vil Du?

Pagen.

Herr Otho Krag beretter underdanigst:
„I Fængselet har Dina frit bekiendt,
At hun har skiændigt løiet Greven paa.
Hun underkaster sig fortiente Straf.“

Kongen
(nikker og vinker. Pagen gaaer).

Det glæder mig — for Dig! Jeg trænger ei
Til slig Forsikkring; men — for Folkesnak!
Det giør mig ondt, at Du har ærgret Dig.
Mig har det krænket ligerviis. — Nu er
Den Sag forbi, — og den Strafværdige
Forsoner Brøden med sit Blod.

Ulfeld
(dybt hiertegreben).

Min Konge!
Anvend nu Kongemagten, brug dit Magtsprog!
Nu er det Tid, nu er der skiøn Anledning.
Lad Naade gaae for Ret! — Før, da jeg stod
I Skyggen, var tildeels mig Tungen bunden;
Men nu — da Dina selv frikiender mig, —
Nu tigger jeg om hendes Liv.

Kongen.

Jeg maa,
Saa nødigt som jeg vil, afslaae din Bøn.
(Hilser ham naadigt og gaaer ind i sit Kabinet.)

Ulfeld (alene).

Saa kold som Iis. — Han troer mig ikke ret! —
Og har just heller ingen Grund dertil.
Men han begriber ikke Corfitz Ulfeld,
Han skiønner ikke paa ham. — Nei, det har
Han aldrig giort. — Kun den Udmærkede
Forstaaer, hvad der udmærket er i Verden.
Han er en Hverdagsaand. — Jeg tilstaaer det:
En lærd, en skikkelig, fornuftig Mand;
Han lader sig ei rokkes, aldrig ledes;
Det passer sig godt for den store Hob, —
For Pøblen, som han giøre vil til Folk;
Men ei for hvad der Ædelst er og Herligst.

O hvor forskiellig er dog Du, Christina!
Du er en Dina — men i større Stil,
Som Magt har til at bringe Ridderaand
Og Poesie og Eventyr tilbage. —
„Hun er forrykt, den store Gustavs Datter!"
Skreg Oxenstierna; — men den gode Mand,
Skiøndt med en Oxepande frem han stanger
Med sielden Kraft, — har heller ei den Sands,
Der fatter det Elskværdige, det Skiønne.

Her er mit Hverv forbi! — Jeg drager bort,
Jeg over Holland reise vil til Sverrig,
Og prøve Lykken der. — Først redde Dina!
Den arme Stakkel skal ei lide for
En taabelig Haardnakkenhed og Hævnlyst.
Nu vil hun døe for mig — det er dog smukt!
Velan, saa lever atter jeg for hende.

Min Hustru kan ei heller trives her.
Hun er for øm, for blød; af lutter Omsorg
Hun vilde vist forraade mig. — Afsted!

(Med paatagen Munterhed)

Det gaaer paa Jorden som i Skuespillet:
Man trænger til Forandring. Nye Skiærmer
Og andre Scener for os voxne Børn,
Indtil det sidste sorte Tæppe falder!

(Gaaer.)

Et Værelse paa Slottet.

Walter. Rudolf.

Walter.

Du traf ham ikke selv?

Rudolf.

Nei, naadig Herre!
Han var endnu hos Kongen; men jeg bad
Lakaien, som jeg saae, fortælle ham,
At der er Nogen her i denne Hal
Paa Slottet, som ham gierne bringe vil
En vigtig Nyhed, før han kiører hiem.

Walter.

Godt! Godt!

Rudolf.

Min stakkels Søster har bekiendt
Sig skyldig. Ak!

Walter.

Af Frygt for Pinebænken.

Rudolf.

Der er han!

Walter.

Træd tilside, men bliv her!

Ulfeld kommer.

Man siger mig, her skulde være Nogen,
Der mig en vigtig Nyhed vil berette.
Maaskee fra Dina?

Walter
(træder ham imøde).

Ikke just fra Dina,
Men fra den Ven, hun har endnu paa Jorden.

Ulfeld (overrasket).

Ha — Walter! (Stolt) Hvad har I at sige mig?

Walter.

At Dina løi —

Ulfeld.

Jeg veed det, jeg har hørt det.

Walter.

Da hun af Skræk for Pinslerne bekiendte
Sig skyldig.

Ulfeld.

Atter vover frækt I her
At insultere mig?

Walter.

Jeg bød Jer strax
Satisfaktion, da først vi saaes. I afslog
At duellere med en Borgerlig.
Nu er jeg hverken Adel eller Borger;
Ved Eder har jeg mistet Alting. Hvad
Jeg har igien, er et fortvivlet Mod
Og denne gode Klinge. Træk fra Læd'ret!
Een af os bæres død fra dette Sted.

Ulfeld (rolig).

Og hvis jeg trækker, er det Begges Død,

Fordi vi Vaaben drog i Kongens Slot.
Mød mig et andet Sted!

Walter (forbittret).

Her maa det skee!
Her fik jeg Ræv i Fælden. Er Du ei
En topmaalt Niding, Ulfeld! saa forsvar Dig.

Ulfeld.

Jeg nødes til at tugte Dig.

(De fægte. Walter saares i Haanden og taber sin Kaarde.)

Walter (fortvivlet).

Fordømt!
Hvi tog Du ikke Livet fra mig reent?
Min Haand er saaret — jeg kan ikke stride, —
Ei give Dig din velfortiente Løn.

(Rudolf springer til og forbinder ham med sit Lommetørklæde.)

Ulfeld (rolig).

Da jeg har givet Jer Opreisning, Walter!
Behandlet Jer som Adelsmand, vil I
Med Uqvemsord og grove Skiældsord ei
Nedværdige Jer selv til Pøbelen.
Hør mig, og vær fortvivlet ei! Fortvivle,
Det er det Sidste dog en Mand bør giøre.

Walter.

Hvad er der meer for mig vel, end det Sidste?

Ulfeld.

O Meget. — Lad os slutte Fred, og hør mig
Med Rolighed! Maaskee min Tale vil
Aldeles til min Fordeel stemme Jer,
Naar I erkiender klart, at jeg vil Eders.

Walter.

I min?

Ulfeld.

Kun kort var vort Bekiendtskab, Walter!
Men i den korte Tid, jeg tilstaaer det,
Har I mig tvunget til at agte Jer.

Walter.

Jeg ønsked, at om Jer jeg kunde sige
Det Samme.

Ulfeld (smilende).

Giv kun Tid! Det kommer nok.
I er lidt mere langsom af Begreb,
Men jeg er en taalmodig Skolemester.

Walter.

Spot kun! I har jo Magten.

Ulfeld.

Gid jeg havde!
Saa var snart Sagen endt til Alles Fryd;
Men da jeg ikke Magten har, da Vinden
Ei blæser gunstigt os — maae vi lavere.
Saaledes kommer ogsaa man til Maalet.
(Til Rudolf)
Pas paa, min Ven! Hold Vagt ved Døren der!
(Rudolf gaaer.)

Walter.

Ha jeg forstaaer Jer ei.

Ulfeld.

Jeg tvivler ei
Om Dinas Uskyld; om Uskyldigheden
I Hiertet; — men det er ei nok for Verden.
Uheldigviis hun agted aldrig Andet.
Jeg er forsikkret om: hun bilder selv
Sig ind, at hun har hørt mig yttre Brøden.
Nu vil hun i en Afgrund styrte mig,
For selv at staae med Palmen i sin Haand.

Det kosted hende blot et lidet Ord:
„Maaskee jeg hørte feil; at ikke ret
Jeg fatted, hvad jeg lured efter, skiult
I Busken, da fortrolig Mand og Hustru
Tilsammen taled.“ — Men nu er det skeet,
Til Yderlighed er alt Sagen bragt, —
Til Doms; — og hun kan ikke reddes meer
Ad den alfare Vei.

Walter.

Men reddes dog?

Ulfeld
(slaaer paa sin Kaarde).

Ja ved Guldkorset paa mit Riddersværd,
Hun er mig dyrebar endnu, den hulde,
Forunderlige Sværmerske. Hun skal
Ei skændigt døe.

Walter.

Men pines skulde hun —

Ulfeld
(falder ham i Talen).

Kun trues med. Det svor mig Otho Krag,
Hvis Menneskelighed og Ædelmod
Er Borgen for, han havde holdt sit Ord.
Men dersom Ulfeld skulde redde Dina,
Saa maatte selv han være frelst; og derfor
Den Skiæbne vi velsigne bør, der bragte
Tilstaaelsen paa hendes stolte Læbe.

Walter.

Hvad har I da isinde?

Ulfeld.

Hun skal flye!
Med Guld vil jeg bestikke Vagterne,
Og let det vorder mig at aabne Fængslet
For Dina Natten før Henrettelsen,

Naar Hiertet stemt er for Medlidenhed.
Vil I ledsage hende? Hiælpe hende?
En Baad skal ligge færdig ved Blaataarn,
Som bringer Eder over til Landskrone.

Walter.

Godt, Ulfeld! — Men — I selv — hvad vorder I,
Naar I har reddet Dina?

Ulfeld.

Ogsaa Flygtning!
Her er min Magt, her er mit Hverv forbi.
Ei Kongen troer mig ret; og flygter Dina
Ved Ulfelds Hiælp, da vil han mindre troe mig.
Jeg frygter ogsaa Frøken Leonoras
Bedrøvelse paa dette Sørgested.

(Med rask Letsindighed)

Nei, vi maa prøve Lykken udenlands.
Frygt ei for mig! Jeg skal nok hytte mig.

Walter.

Velan!

Ulfeld.

Naturligviis maa vor Duel
Her holdes hemmelig. — Hans Majestæt
Er egentlig just ei fortørnet paa Jer;
Han er kun vred fordi, — tilgiv mig, Walter —
I denne Sag I ei anvendte meer —
Meer Conduite. — Hiertet rev Jer hen.
Tilstaae mig det, I elsker Dina, Walter!

Walter.

Da hun fortiente det, var hun mig kiær.

Ulfeld.

Saa flygt med hende til et fremmed Land!
Vær lykkelig med Dina!

Walter
(atter fortørnet).

Corfitz Ulfeld!
Tak Gud, at jeg er saaret i min Haand!
Du har den Skamløshed, at byde mig
Til Viv din Frille?

Ulfeld.

Dina er saa reen
Som Himlen paa en deilig Foraarsdag.
Vi har kun leget lidt poetisk sammen;
Mit hele Bytte — var et Kys iblandt!

Walter (henrykt).

Du taler Sandhed, jeg kan see det paa Dig.
Men er det Sandhed — da — da, Corfitz Ulfeld!
Giør Du mig meer, langt mere lykkelig,
End Kongens Naade kunde trylle mig.
(Bekymret)
Men Du — Du elsker ogsaa Dina?

Ulfeld.

Nei!
Jeg elsker Leonora Christians Datter.

Walter.

Jeg svimler næsten af Henrykkelse!
Fortvivlelsen og Glæden vexler alt
For voldsomt; — jeg kan neppe fatte mig.

Ulfeld.

Drag Du til Holsteen eller drag til Tydskland!
Gift Dig med Dina, kiøb en Herregaard!
Saae Rug og Hvede, plant fortræflig Frugt
I venlig Abildgaard! Lev med din Eva
Som Adam i dit Paradis! Vær rolig!
Den sande Menneskelyksalighed
Bestaaer i en idyllisk huslig Ro.

Jeg har ei Ro! — Som Skyen drives jeg
Omkring — snart Regnsky, og snart Tordensky;
Snart Slør for Maanen i phantastisk Dæmring,
Snart kold og sort, med Nattefrost og Storm.
Det er nu min Natur.

(Rækker ham Haanden)

Walter — Farvel!

Walter (rørt).

Kan I tilgive mig, at Uret jeg
Har Eder giort, og tvivlet, ædle Mand,
Om Jer Uskyldighed?

Ulfeld
(omfavner ham dybt rystet).

Uret, min Ven?
Ak hvilket Menneske giør stundom ei
Det Andet Uret? — Hvo, for Himlens Gud,
Kan stole vel paa sin Uskyldighed?

(River sig fra ham og gaaer.)

Femte Handling.

Fængsel i Blaataarn.

En aaben Alkove til Venstre. Til Høire Døren. En Lampe under Hvælvingen, paa Bordet et Ibenholtskors, en Krukke med Roser, et Par Bøger. **Dina** i Lænker, **Johanna** med sin lille Datter.

Dina
(venlig munter).

I komme, for at sige mig Farvel?

Johanna.

Din Broder kommer strax. O kiære Dina —
(Drager hende tilside, saa at Barnet ikke hører det.)
Gud evig være lovet! Som jeg hører,
Er der ei Fare meer. Du flygter bort.

Dina (smilende).

Saaledes har de aftalt Sagen sammen;
Der mangler kun, at jeg samtykker i det.

Johanna.

Der kan dog aldrig være Tvivl om, Dina!
Du vil dog redde Livet?

Dina (alvorlig).
Ganske vist!
Hvo redder ei det Bedste, naar man kan?

Lille Dina.
Boer Faster ikke meer hos os?

Dina.
Nei, Barn!
Jeg flytter snart.

Lille Dina.
Her er slet ikke smukt
I denne Stue.

Dina.
Livet er et Fængsel.
Jeg har dog Roser, seer Du! Jomfruroser!
Dem sendte mig Grev Ulfeld fra sin Hauge.
Vel sandt — fra Roden er hvert Blomster brudt;
Dog dufte de saa friskt endnu i Krukken,
Som om de sloge Rødder i Naturen.
Min lille Dina! — hør mig! Hvad jeg eier
Testamenterte jeg din Fa'er og Mo'er;
Der er kun lidt igien; men det faaer Du.
(Tager en Bog af Bordet.)
Først denne skiønne Samling af Legender. —
Vel er Du luthersk, Dina! — men din Moder,
Vil vist tillade Dig at læse dem.
Det er Fortællinger om stakkels Christne,
Der led i denne Verden bitter Modgang;
Men som med Kiækhed mødte Fare, Død. —
Mens Baalet brændte, Bøddelsværdet blinkte,
Steg Engle ned til dem paa Retterstedet,
Og tog dem med i Skyerne til Himlen.

Lille Dina
(kysser hende og tager Bogen).
Tak, kiære Faster! Mange Tak for Bogen!

Dina.

Her er endnu en anden Bog! Men den
Er mere verdslig. Læs dog ogsaa den!
See, det er vore gamle Kæmpeviser.
Alt Barnet elsker høit sit Fædreland;
Og naar Du læser disse Viser, Dina!
Bliver Fædrelandet Dig alt mere kiært;
De stærke Træk af længst forsvunden Tid
Vil røre Dig, vil præges i dit Sind
Og giøre Dig fortrolig med det Skiønne.

Lille Dina
(tager ogsaa denne Bog).

Tak, kiære Faster, for de rare Bøger!
Jeg skal nok læse Dem.

Dina.

Og mindes mig! —
Og — for at Du skal ikke glemme mig,
Vil her vi plukke nogle Rosenblade,
Nedlægge dem imellem Bladene
Paa Bøgerne.

(Hun giver Barnet en Rose af Krukken, tager selv een, sætter sig paa en Stol, lægger Bogen i Skiødet og plukker Blade af Blomsten, som hun lægger i Bogen.)

Lille Dina
(hiælper hende, og hopper af Glæde).

Ja lad os det! — O det
Var morsomt.

Dina.

Naar saa Dina bliver stor,
Og sidder med sin Bog en deilig Vaardag,
Selv rosenskiøn imellem Roserne,
Naar da dit Øie falder paa det visne,
Det brune Blad, — da tænker Du paa Faster,

Der ogsaa var, som Du, engang en Rose —
Men nu — et Blad hensmuldnet længst i Støv.

Lille Dina.

Ja ja! Det skal jeg nok.

Dina.

Og saa Farvel!
Giv mig et Kys!
(Til Johanna)
Er Pigen ei derude,
Som bringer hende hiem?

Johanna.

Jo, kiære Søster!

Dina
(tager Barnet paa Armen).

Farvel min Navne! Gud velsigne Dig
Og skiænke Dig et langt, lyksaligt Liv!
Saa har ei Dina Vennerne forladt.

Lille Dina
(kysser hende heftigt flere Gange).

Farvel, min søde Faster! og Godnat!

(Moderen gaaer ud med Barnet. Dina sætter sig ved Bordet, tager Roserne og lugter til dem.)

(Johanna kommer tilbage med Rudolf.)

Dina
(gaaer dem rask imøde og griber deres Hænder).

Hør mig, min Broder og min Broderkone!
Nu maae vi ogsaa tage kiærligt Afskeb.
Jeg venter Walter om et Øieblik,
Og ene maa jeg tale med den Gode.

Johanna.

Min Søster, som Du vil!

Rudolf.

Min kiære Dina!

Dina
(tager et Papir ud af Bordskuffen).

See, Rudolf her — et lille Gavebrev
Paa hvad jeg eier. — Gaven er kun ringe,
Al min Formue dog — femtusind Daler.
De giør maaskee Dig til en holden Mand.
Forsag al Drik og Svir! Bliv ved dit Haandværk,
Og stræb forfængelig ei efter Flitter.
Frimester er Du nu, da vorder Du
Laugsmester — og Bygmester kan Du vorde.
Naar da til lille Dina, Rudolf, Du
Af egne Midler bygger op et Huus —
Og hænger Blomsterkrands i hendes Sparværk —
(Tager Roser af Krukken)
Indbland da denne Haandfuld — visne Roser!
Lad ud den titte fra den friske Krands —
Og tænker Alle — paa den svundne Dina!
(Hun giver ham dem.)

Rudolf.

Ja ganske sikkert skal jeg giemme dem.
Men Du er saa høitidelig, min Søster!.
Som om Du tvivled om din sikkre Redning.
Vær vis paa den! den sørger Ulfeld for.
Og derfor maa Du heller ikke skiænke
Mig din Formue. Walter mister Alt,
Formedelst Dig; — selv bli'er han trængende —

Dina.

Nei, Rudolf! Kongen sørger nok for ham,
Det har han lovet.

Rudolf.

Ikke naar han hører,
At Walter flygter bort med Dig.

Dina.

Hvo veed

Hvad der kan hændes. — Giem dit Brev, min Broder!
Giør siden med det hvad Du vil; men giem det
For Øieblikket!

Rudolf.

Godt! Jeg giemmer det.

Dina (munter).

Farvel nu! Gaaer med Gud! Der kommer Walter.

(De omfavne hende og gaae.)

Walter (kommer).

Min stakkels Dina! Staaer med sorte, tunge
Jernlænker om de skiønne, hvide Hænder.

Dina (smilende).

Ja, Walter, ja! Det er Koketterie!
Jeg seer, at Eders Haand er ogsaa bunden.

Walter.

Jeg troer ei Sorg og Fare selv for Livet
Kan knække dette sieldne Pigemod.

Dina
(sværmerisk drømmende, halv sagte).

Man siger: Haaret voxer paa den Døde
Lidt frem endnu, naar Aanden har forladt
Det kolde Legem; men det er ei Liv,
Som nærer Væxten; — det er kun en Vane,
Som ikke Døden selv saa strax kan standse.

Walter.

Snart er den frygtelige Lænke brudt.

Dina.

Naar jeg betænker, hvad I offrer mig —
Hvad I vil offre mig, — saa gyser jeg,
Tilbagebæver for den Tanke meer,
End selv for Døden.

Walter.

Og hvad er mit Offer?

At offre; hvad jeg sætter mindre Priis paa,
For hvad jeg skatter høist, er intet Offer.

Dina.

Og naar det rygtes, at I redded mig,
Da nægtes Eder selv den Naadepenning,
Den sidste Rest af Kongens Godhed, Walter!
Som undtes Jer.

Walter.

Og troer den stolte Dina,
At Walter leve vil af Levninger,
Der faldt fra en fortørnet Fyrstes Bord?

Dina.

Hvad vil han da?

Walter.

Begynde rask fra forfra.
En tapper Kriger, dygtig Ingenieur
Kan komme frem i Verden overalt;
Saalænge der er Liv, er Krig og Nød;
Den Ene lever af den Andens Død.

Dina.

Jeg ikke leve vil af Nogens Død.
Ifald jeg havde villet det, saa havde
Jeg ikke reddet Kongen, røbet Ulfeld.

Walter.

Miskiend ei Ulfeld, miskiend ei vor Ven!
For os han offrer Alt; Han flygter bort
Som vi.

Dina.

Blot for at vi kan reddes? O
Hvor godt Du kiender Ulfeld.

Walter.

Bedste Dina!
Du har hørt feil, — har misforstaaet ham.

Ulykkelig var denne Misforstand,
Den bragde Dig og mig og ham i Nød.
Lad den ei rase meer!

Dina.

Saa raser jeg?
Og det var mig, der som en daarlig Qvinde
Har styrtet Dig og Ulfeld i en Afgrund.
Det troer Du nu?

Walter.

Du skulde seet, hvor ædelt
Han taalte min Fornærmelse.

Dina.

Jeg veed det,
Rudolf har sagt mig Alt. I duelleerte.

Walter.

Til fælles Ære var en Kamp nødvendig,
Men Venskabs Blomst steeg frem af denne Kamp.

Dina.

En herlig Ananas af Giødskebænken.
Og hvorfor Skiældsord først mod slig en Mand?

Walter.

Fordi han ikke var den Mand, jeg troede.

Dina.

Saa har I faaet nu en anden Tro?
O hvor dog Livet leger Blindebuk!
Og leder os til Bedstemoders Dør,
Den Lem, hvor hun steg ned — og hvor vi følge.
Hvad hiælper det at rive Bind fra Diet?
Bort Die store's jo dog strax igien.
Ei stakkels Amor Du er ene blind!
Blindt Haabet er, og Venskab blindt som Hadet,
Og først bag Gravens Mørke see vi klart.

Walter.

Du er forstemt, og det er saa naturligt;
Men Klynkeri var aldrig din Natur.
Jeg venter Dig paa Skibet denne Nat;
Og Ulfeld kommer som din Redningsengel
Og bringer Dig til mig.

Dina.

Velan, velan!
Saa lad os være muntre, tvinge Lykken!
Jeg troede før at eie kun een Ridder —
Det var et Selvbedrag — thi jeg har To!
Saa gaa, min Helt! og vent med Munterhed
Paa Dina. Snart vi sees igien. See der!
Der har Du Roser! Det er Ulfelds Roser,
Jeg ingen andre har at give Dig;
Men han tillader gierne mig at dele
Dem med sin Ven. Tag disse Blomster, Walter!

(Hun tager de sidste Roser ud af Krukken paa en eneste nær)

Og giem dem, til jeg kommer!

Walter

(tager dem henrykt og siger).

Dina, ræk mig
Din lænkebundne Haand!

(Hun rækker ham den, han kysser hendes Haand).

Det Kys indvier
Dig til min Brud. Lov mig at vorde min!
Da voxer Vingen til fornyet Mod.
Det er ei nogen uerfaren Dreng,
Som blusser for Dig; Manden elsker Dig.
Mig gik det modsat af saamangen Anden,
Der først begyndte Livet med at føle;
Mit Ungdomssværmeri bestod i Nyttens
Tilbedelse; Jeg agted ikke nok

Den skiønne Kunst, der Livet giør til Kunst; —
Men hulde Dina vær min Musa Du!
Og gierne slipper jeg da Statens Roer
Og griber Bondens Ploug, og bygger mig
I Kiærlighedens Paradis en Hytte,
Hvoraf ei Herregunst kan jage mig.

(Gaaer.)

Dina (ene).

Nu sværmer han! Nu kom hans Tid! Som Yngling
Han rolig var, nu blusser han som Mand. —
Man siger, der er Oldinge, som først
I Vintersiis af Amors Straale rammes. —
Min Ild er slukt. — Den Jordiske. — Nu kiender
Jeg Gjøglebilledet. — Nei, Walter, Du
Skal ikke nøies med Smaalevninger
Af dette Hierte; Du fortiener vel
Et heelt, et stort, et friskt og et uskyldigt. —
Jeg føler mig dog træt, og jeg vil sove
For sidste Gang — for atter op at vaagne
Paa Jorden. — Ulfeld kommer at befrie mig,
Og jeg maa møde ham med Kraft, for ei
At lade mig forføre til en Flugt. —

(Modig)

Du skialv for Pinebænken, Dina! men
Du skiælver ikke for en Bøddeløxe!

(Gaaer ind i Alkoven.)

Værelse hos Ulfeld.

Christian den Fierdes Billed i Legemsstørrelse hænger paa den bageste Væg. **Eleonora Christina,** klædt som Fiskerinde, med Maske i den ene Haand, et Papir i den anden, kommer ind ad den ene, **Ulfeld** ad den anden Dør.

Eleonora.

Min Corfitz! Du er ikke færdig end?
Vi maae dog kiøre sammen snart til Slottet.

Ulfeld.

Ja, vi skal ikke skilles ad, min Hustru!

Eleonora.

Men det er seent alt hen ad Natten. Vi
Maae være der før Dronningen gaaer bort.

Ulfeld.

Vær ubekymret!

Eleonora.

Hvilket herligt Indfald! —
Du har dog mange gode Indfald, Corfitz! —
At i den store Maskerade, holdt
Paa Slottet, Deel vi tage, klædt som Fisker
Og Fiskerinde. Jeg mig nærmer ydmygt
Da Dronningen og overrækker hende
Det lille Dannebrog, hvori med Perler
Er stukket hendes Navnetræk med Krone.
Jeg synker paa mit Knæ og rækker hende
Det lille Vers.

Ulfeld.

Har Du det færdigt?

Eleonora.

Ja
Her er det!

(Rækker ham Papiret.)

Ulfeld
(læser det).
Det er smukt, men altfor ydmygt.
Tilgiv, at nu jeg først, min ædle Hustru,
Betroer Dig Sagens rette Sammenhæng.
Sandt nok, der er paa Slottet Maskerade;
Men, Leonora, det er ei den Sal
Hvortil jeg bringer Dig, skiøndt den er stor;
Men min er større.

Eleonora.
Ha hvad mener Du?

Ulfeld.
Det sølvblaa Hav! — Nu er det vel ei blaat,
Nu er det sort; men Mørket staaer os bi.

Eleonora.
Forklar Dig!

Ulfeld.
Dinas Redning ønsker Du
Saa høit som jeg.

Eleonora.
Den har Du lovet mig!

Ulfeld.
Paa Slottet feirer Hoffet Maskebal,
Der flagrer Spøgen som en Sommerfugl;
I Morgen tidlig reiser man Skafot
For Dina nær den samme Plads; da hyler
Natuglen fra de gamle Kobbertage.

Eleonora.
O gode Gud!

Ulfeld.
Frygt ei! Jeg driller Spøgen
Og giekker Sorgen. Dina skal ei døe,
Skiøndt som en Myg hun flyver selv i Lyset;
Men hendes Redning koster os endeel:

Vor Lykke her i Danmark. Thi Du indseer,
Naar Kongen hører, Dina flygtet er
Ved Ulfelds Hiælp, saa har i Danmark Ulfeld
Spilt sine sidste Kaart.

Eleonora.

Ak! det er troligt.

Ulfeld.

Saa bliver Ulfeld landsforviist som Walter.
Nu veed Du, jeg har altid havt den Mening:
Skee raskt og snart, hvad dog engang skal skee!
Jeg forekommer Dommen, reiser bort,
Og sparer mine Fiender Møien med
At landsforvise mig.

Eleonora.

Endnu i Nat?

Ulfeld.

Imorgen tidlig var det alt for silde.
Jeg har bestukket Vagterne med Guld;
Der er ei sørget for at vogte hende
Med megen Omhu; slap hun ud, jeg troer
Ei Kongen vilde ærgre sig derover.
Fra Blaataarn bringer hende Vagten ned
I Baaden; den maa flygte selv med hende,
Hvor Walter venter.

Eleonora (bedrøvet).

Skal vi flye med Dina?

Ulfeld.

Hvor kan Du troe, jeg skulde giøre Dig
Et saadant Forslag? Stadens Gouverneur
Har Stadens Nøgler; jeg er Gouverneur.
En Vogn udruller os af Østerport
Til Helsingøer; en hollandsk Galliot
Der venter os. Saa seile vi til Holland,
Til Sverrig, hvor Du vil, kun ei til Danmark.

O hvor jeg kommer er jeg høist velkommen,
Det veed jeg vist. Propheten agtes ei
I eget Fædreland; men jeg skal lære
De gode Jyder at høiagte mig.

Eleonora.

Og vore Børn?

Ulfeld.

Dem er der sørget for.
De blev alt pakket ind og sendt forud,
For at forhindre Graad og ømme Scener.
(Griber hendes Haand.)
Nu maae Vi selv ei være Børn.

Eleonora.

Du nænner,
At saare mig endnu?

Ulfeld.

Nei, paa min Ære!
Men jeg er oprørt; denne Stund er vigtig;
Thi Dinas Frelse ligger mig paa Hiertet.
Farvel et Øieblik! Og saa til Holland!
(Gaaer.)

Eleonora (ene).

Og saa til Holland! — Hvor Du vil, kun ei
Til Danmark atter. — Corfitz Ulfeld! O
Du elsker ei dit Fædreland, som jeg.
Ei Hollands Sumper eller Stenene
Paa Sverrigs Bierge faae mig til at glemme
De grønne Bakker og de gyldne Marker,
Hvor Hytten staaer og Kongeborgen staaer,
Som saae mit Barndoms- og mit Ungdomsliv.
O Fredriksborg og Rosenborg! Saa skuer
Jeg Eder aldrig meer? I vinke mig
Ei fiernt med Eders Spir. — Den store Mand,
Som leved og som hersked der, er død; —

Dog glædte det mig og det trøsted mig,
At gaae i Hallerne, hvor Christian leved.
(Vender sig mod Baggrunden.)
Der hænger Carl van Manderns store Billed
Af Christian den Fierde.
(Knæler.)
Elskte Fader!
Hvi kan dit Billed ikke følge mig?
Det er for stort!
(Lægger Haanden paa Hiertet.)
Dog større staaer det her!
(Staaer op.)
O saae Du nu din kiære Datter, Christian!
Som Fiskerinde staae for Dig til Afsked,
Du vilde signe mig. — Saa følg mig da,
Du høie Skygge! Tilgiv din Christina!
Hun flygter ikke fra sit Fædreland,
Hun følger sine Børn kun og sin Mand!
(Gaaer ind.)

Dinas Fængsel.

Ulfeld. Fangefogden.

Fangefogden (sagte).

Hun sover!

Ulfeld.

Hvilken Aandskraft i den Pige!

Fangefogden.

Hun er i megen Fare; Tiden er
Forløbet om et Dieblik. Thi Vagten
Bliver afløst; ikke som vi troede først,

Hver anden Time, men hver Time, Herre!
Jeg angst var for, I ikke skulde komme
Til rette Tid. Dog har vi et Qvarteer —

Ulfeld.

Væk hende!

Fangefogden.

Hun er vaagnet.

Ulfeld.

Træd tilside!

(Fangefogden gaaer ud.)

Dina

(kommer bleg og forvirret ud af Alkoven).

Hvo vakte mig? Min Boddel?

Ulfeld.

Corfitz Ulfeld!

Dina.

Ja ganske rigtig!

Ulfeld.

Frelst paa Sverrigs Kyst
Vil Du fortryde snart din Haardhed mod mig.

Dina.

Ja Corfitz meget har jeg at fortryde;
Men frem for Alting, at jeg ikke strax
Var haard imod Dig.

Ulfeld.

Kom nu, Dina! kom!
Den Skildvagt, som bevogter Fængslets Dør
Er vunden for Dig. Skynd Dig! Du er reddet.

Dina.

Min Siæl er reddet, haaber jeg til Gud.
Den sidste Naade, jeg bad Kongen om:
En Siælesørger af min egen Tro,

Til Trøst og Følge paa den sidste Vandring,
Vil ikke nægtes mig.

Ulfeld.

Du raser, Dina!
Ha dræb Dig ikke selv.

Dina.

Du dræbte mig,
Da Du til nedrig Løgnerske mig løi.

Ulfeld (heftig).

Dit Hierte løi, din Siæl, din Aand beløi mig,
Da Du om Corfitz Ulfeld kunde troe,
Han var en ussel Morder.

Dina.

Skulde jeg
Ei troe mig eget Øre?

Ulfeld
(stolt og heftig).

Dina nei!
Thi Hørelsen er kun en ussel Sands,
Og Aanden dømmer ikke sandseligt.

Dina.

Det er mig altfor høit.

Ulfeld.

Jeg redde maa
Min Ære for Dig, før jeg redde kan
Dit Liv. Saa viid: Du hørte ganske ret,
Et skiæbnesvangert Ord om Giftens Virkning;
Men hvad Du hørte, var en Vredeslyd,
Et Skrald, forstummet hurtigt som det kom,
Et Indfald yttret i Forbittrelsen,
Til den, der har sin Mands Fortrolighed
Heel, som hans eget Hierte, til hans Hustru.
Du snapped, som en fiendtlig Dæmon, Ordet

Fra Hemmeligheds Alter, fløi dermed
Til Landets Domstol. Aldrig, aldrig var
Det sat i Værk, saa sandt Gud Herren lever,
Saa sandt jeg hist vil nyde Salighed.

Dina (forfærdet).

Ulykkelige! Hvorfor sagde Du
Mig ikke strax hvad nu Du siger mig?
Saa havde Du forseglet disse Læber.
Det var din Stolthed, Corfitz, og din Hovmod,
Som ei tillod Dig det. — Velan! det glæder
Mig dog for Dig; — og det bedrøver mig,
(Rækker ham Haanden)
At jeg har troet saa slet om Dig. Nu døer
Jeg med en større Rolighed.

Ulfeld.

Du skal
Ei døe.

Dina.

Jeg er en Synderinde, Corfitz!
Og Du en Synder. Lad ved Hanegalet
Os ei fornægte Sandheden! Hvad skulde
Jeg længer leve for? Min Blomst er brudt.
Min Kiærlighed til Dig — i Grunden slet, —
Har tabt sin Rose; Tornen staaer igien. —
Jeg vil med pralerisk Veltalenhed
Ei sminke, mens jeg skrifter mine Lyder.
Dumdristig overtraadte jeg Naturen,
Og lefled med et stolt og sværmerisk Lune,
Der mindst tilkommer Qvinden. — Ha men Du —
Du — Corfitz — spilled ingen bedre Rolle!
Jeg vilde Riddertidens Eventyr,
Og Du dens Magt og dens Selvraadighed.

Til Qvinde var jeg altformeget Mand,
Men Du til Mand var altfor meget Qvinde. —
Forfængligheden svækkede din Kraft,
Selvkiærlighedens Blus, som Lygtemand,
I Sumpen leder Dig, det gaaer Dig ilde,
Det kan ei andet! Corfitz Ulfeld hør
Min sidste Drøm: Jeg i din Hauge stod,
Hvor sidst vi mødtes; — da forsvandt dit Pallads,
De skiønne Træer og Blomster, — Alt forsvandt;
Kun nogle fæle Stene blev tilbage.
Da saae jeg Dig landsflygtig, ussel døe
I dine Sønners-Arme ved en Sø;
Og neppe fandt dit arme Liig et Læ
Paa Marken ved et trødsket Piletræ;
En Taarepiil Dig dog sin Skygge gav —
Og den blev Monumentet paa din Grav.

(Man hører udenfor Geværklirren af Vagten, som bliver afløst.)

Ulfeld.

Usalige! Du kan ei reddes meer!

(Iler bort.)

En **Munk** træder ind.

Dina.

Jo reddes kan jeg!

(Hun tager Korset paa Bordet ud af Fodfæstet og den sidste Rose af Krukken.)

Denne sidste Rose
I Christi Kors!

(Hun vikler Rosen om Korset og siger til Munken, som nærmer sig.)

Kom nu, min Skriftefader!

Og følg mig til Barmhiertighedens Dør!
Men styrk mig først med din Velsignelse!

Hun knæler, Munken lægger den ene Haand paa hendes Hoved og peger med den anden til Himlen. Hun kysser nedbøiet Korset.

(Tæppet falder.)

